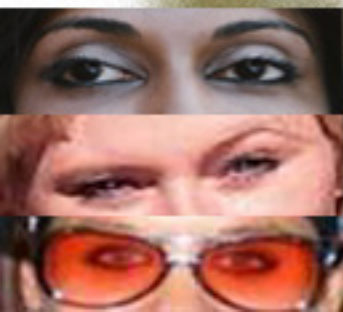

Kid Detroit

Királynők istállója

Királynők istállója

Kid Detroit
Királynők istállója

Budapest
Magánkiadás
2007

Egy tijuana-ribanc voltam... vagy Miss Wisconsin?

Talán mindkettő. A Tijuana rész biztos, ahogy az is, hogy Miss sokféle minden más is voltam. Ebből éltem. Szépségversenyeket nyertem. Nos, az igazat megvallva, leginkább a második helyen futottam be, az is szép summát hozott. Bizony, nem voltam mindig ilyen öreg kripli. De ne rohanjunk, elkezdem az elején.

Egy Mariétá Conossa nevű telepen hozott világra az anyám. Ameddig a szem ellátott, bádog- és deszkaviskók bújtatták a bennük lakókat. Gusztustalan nagy volt a szegénység, gondolom még mindig az, mert ugyan rég nem jártam otthon, az ehhez hasonló koszfészek nem szoktak változni.

Anyám egy nála jóval idősebb asztalos felesége lett. Még mindig jobb partinak ígérkezett a foghíjas, vézna kisöreg, egy szakmával, mint egy ugyanilyen lerobbant fiatal suhanc, szakma nélkül. Az anyám szülei nem is tudom, hány szák halat adtak a lányuk mellé, hogy az apám elvegye. Nem volt egy kiskirály, de többen pályáztak rá. Gyakran járt be Tijuanába dolgozni, és időnként jó fizetéssel tért haza. Mondanom sem kell, hogy ebből a pénzből anyám nem sokat látott, csak amennyi arra elég volt, hogy ne haljunk éhen. Meg, hogy szép ruhákat vehessen magának. Apám megszállottja volt annak, hogy a felesége legyen a legszebb nő a telepen. Szó szerint úgy volt vele, ha egy gyengébb hónap végén választania kellett, hogy etesse a gyerekeit, vagy ruházza az asszonyát, akkor üres maradt a gyomrunk.

És valóban, anyám szép nő volt, még akkor is, amikor már csont soványra fogyott, mert inkább nekünk, a bátyámnak meg nekem adta az ő fejadagját. Akkor is úgy tudta tartani az állát, ahogy azt egy nőnek tartani kell, úgy tudott végigvonulni a telepen, mint egy azték hercegnő.

Hallgatag asszony volt. Nem pletykált a szomszédokkal, csak ritkán váltott velük néhány szónál többet. Szigorúan csak üzletről volt hajlandó beszélni. Könnyű otthoni munkák után érdeklődött. Egész biztos vagyok benne, hogy a ribancok kinevették a háta mögött, amikor az ócskábbnál ócskább melókat rábízták, azt gondolták, *haha, most a nagyságának is a trágából kell kikotorni a lencsét*. Emlékszem, miközben odakint szakadt az eső, és sárral öntötte el a telepet, anyám kora délutántól késő estig gyöngyöket fűzött. Nem igazgyöngyöt, bizsut. Csak fűzte, fűzte, amíg a szeme elkezdett káprázni, és a tű mellé fűzte a gyöngyöket, azok meg szerteszét gurultak. A bátyám meg én segítettünk neki összeszedni. Kettő éves lehettem, a testvérem hat.

A bátyám nem az anyámtól volt az öregembernek, hanem az előző asszonyától. Az valami fertőzést kapott, abba halt bele. A bátyám jó volt hozzám. Amikor iskolába kezdett járni Tijuanába, mindig lopott nekem haza valamit. A piacon már ismerték, néha még lopnia sem kellett. Jópofa kölyök volt, tudták, róla, hogy szegény, inkább adtak neki egy kevés gyümölcsöt. Ő meg néha dolgozott, segédkezett, hat évesen már ládákat cipelt tanítás előtt. A sors ocsmány fintora, hogy pont ő, aki elláthatott volna anyámat és engem, aki törődött velünk, pont ő ült azon a buszon, amit a „zapatisták”

felrobbantottak. Pont azt a srácot, aki dolgozni akart a családjáért, aki harcolt értünk, aki hihetett volna az eszmékben, aki egy napon a soraik közé állhatott volna. Még nem volt tíz éves.

Apám mondta, hogy zapatisták voltak, és én akkor elhittem neki, de most már tudom, hogy Chiapas túl messze volt onnan. Az öreg nagyon kellett, hogy utálja a lázadókat.

A gyilkosság után az anyám, ez a hallgató asszony, aki a gyerekeinek órákat tudott mesélni – régi meséket mondott, amikor még nagyon nagyok voltak az őseink, szép meséket, hihetetleneket, olyanok voltak a meséi, hogy burkot vontak körénk, nem engedtek ki a szutykos valóságba –, a bátyám halála után, nem mesélt többet. Azt mondta, felnőttem, nagy vagyok már a mesékhez, pedig még csak a következő évben kezdtem el iskolába járni. Ugyanoda irattak, ahova a bátyám járt. Sokan ismerték a nevét. Túl sokszor fordult elő, hogy a gyerekek nem mertek felszállni arra a buszra, amelyikkel én mentem hazafelé. A jobbik eset az volt, hogy én már fenn ültem, és akkor ők vártak egy másikat, de ha még nem voltam a járgányon, lelöktek a lépcsőről, nem engedtek felszállni, azt mondták balszerencsét hozok. A sofőrök sosem léptek közbe, pedig nem egyszer hazaszállították a balszerencsét hozó hátsómat. Sokat sírtam azokban az időkben, de mire hazavergődtem, mindig felitattam a könnyeim, nehogy anyám is beszálljon a bömbölésbe. Nem akartam fájdalmat okozni neki, volt baja elég.

Az apám gyakran kimaradozott éjszakára. Ha nem is nőkhöz járt, anyám jól tudta, hogy inkább kocsmázik a városban, minthogy hazajöjjön. Túl sok volt neki a tragédia a családban. Először a volt felesége, azután a fiuk. Ahelyett, hogy a megmaradottakkal törődött volna, inkább elkerült minket. Talán csak nem akart túlságosan közel kerülni egyikünkhöz se, hogy ne fájjon annyira, ha anyám odalesz valami nyavalyában, vagy alattam felrobban a busz.

Nem volt rossz ember, sosem bántott. Legfeljebb ezekkel az ott nem léteivel. Néha jó lett volna egy apa, mondjuk kartávolságon belül. Nem, egyáltalán nem volt rossz ember, talán csak pont ennyi tragédiát tudott elviselni.

A kisiskolás éveimre tehát nem lehet azt mondani, hogy maga lett volna a napfény, de legalább kimozdultam a telepről. Most úgy mondanám, jót tett a levegőváltás, de akkor csak annyit vettem észre, hogy amikor egyedül voltam a városban, sokkal gyakrabban kaptam magam mosolygáson, és a mosoly szinte érzékelhetően lohadt az arcomról, ha felszálltam, ha engedtek felszállni a retúr buszra.

Jó tanuló voltam, ezért sem kedveltek az osztálytársaim, akik többsége szintén szegény falvakból, vagy a Mariétá Conossáról járt be. Barátok nélkül voltam, ezért a sok magányos séta a városban, vagy a környező mezőkön. Néha csak néztem, ahogy az emberek rajzanak a piacon, vagy hallgattam a madarakat, ahogy füttyögtek egymásnak. Vidám tudtam lenni egyedül is.

De a dolgok változtak.

Ahogy cseperedtem, s kezdett kidomborodni, hogy lány vagyok, és az osztálybeli fiúk belegabalyodtak a hormonjaikba, már egyre gyakrabban feledkeztek meg a balszerencséről, amit rájuk hozok. Engedtek felszállni a buszra, hacsak egyik-másik hárpia nem kavart bele, sőt néha mellém ültek. Eleinte kényszerből, ha nem volt máshol hely, de később meg is szólítottak. Kérdezték, hogy meddig megyek, mintha nem tudták volna, mintha nem ugyanarra mentünk volna évekig. Utáltam őket a képmutatásukért, mégis imponált, hogy tetszem nekik. Sosem adtam túl sokat magamból, hagytam, hogy messziről figyeljenek, hadd beszéljenek rólam. Ők pedig értették a dolgot. Valami ösztön lehet ez. Nem tolakodtak, mint más lányoknál, nem udvaroltak nyíltan, és sosem próbált egyikük sem megérinteni. Az anyám lánya voltam. A legszebb az osztályban. Az egész iskolában, ahogy később kiderült.

Titokban iratta fel a nevem egy papírra a fiú, aki szintén a telepen lakott. A papírt kitűzték a faliújságra, és ott szerepelt rajta a nevem egy csomó más lányéval együtt, legfőleg meg az állt nagy betűkkel, hogy: MISS '86, alatta az időpont, a ballagásom előtt két héttel. Amikor megláttam, rosszul lettem, le kellett guggolnom a földre. Akkor odajött ez a fiú, Robertino, és azt mondta, ő iratott fel, mert nagyon szép vagyok. Semmit sem tudtam szólni, csak letéptem a papírt, és futottam egész a buszpályaudvarig, majd végigsírtam az utat.

Másnap megint kinn volt a lista, és megint szerepelt rajta a nevem. Csak néztem. Roberto megint arra lófrált, és azt mondta, ma még szebb vagyok. Elmosolyodtam,

pedig fel kellett volna pofoznom. Mindegy, így sikerült. Szóval beneveztek életem első szépségversenyére. Akkor tizennyolc éves voltam. És nyertem.

Az iskolaigazgató egy drótkeretes, hosszú, fehér tollakkal díszített koronát tett a fejemre a pukkadózó osztálytársnőim szeme láttára, és meg kell mondanom, kiválóan éreztem magam. Most megkapták, gondoltam.

A ballagás napján álltak bosszút.

Az osztályfőnököm azt találta ki, hogy én vezessem a menetet, mint a királynő az udvartartását, koronával a fejemre, a hosszú fehér palásttal, amit az udvarhölgyek hoznak utánam. Anyám akkor már nagyon nyúzott volt. Még a gyönyörű ruháján át is lehetett látni a beteg asszonyt, mégis eljött Tijuanába, hogy megnézze az ő lányát. Ott volt apám is, a legszebb öltönyét vette fel, és nem akarok hazudni, de mintha akkor, életében először és utoljára büszkeséget láttam volna a szemében.

Mindketten mosolyogtak, ahogy a menet elhaladt előttük. Az egész iskolát vezettem, én voltam a legszebb, Természet Anya és a drága királynői ruha jóvoltából. Tijuana lakosai mind az utcára özönlöttek. Itt-ott virágszirmokat szórtak a menetre, a szomszédos falvakból érkezettek virágcsokrokat adtak a kölykeiknek, a kisgyerekek pedig rohantak végig a menetoszlopon, körbe-körbe, és nagyon hangosan nevettek. Előző nap szakadt az eső, de a ballagás délutánján a Nap olyan határozottan ontotta magából a sugarakat, mintha megtiszteltetésnek venné, hogy a vonulásom tanúja lehet. Minden tökéletesnek látszott.

A Zona Riora értünk. Itt volt a legnagyobb a tömeg, az emberek szinte taposták egymást, hogy lássanak valamit.

Ha nem mosolyogtak és rikoltoztak volna vidáman, azt hihette volna a szemlélő, hogy egy utcai verekedésbe csöppent.

Rengetegen voltak, így rengetegen láthatták, amikor a palástomat hordozó négy udvarhölgyem mind egyszerre megtorpan, még ránt is egyet a köpenyen, az pedig hangos reccsenéssel enged, és szakad, szakítja magával a ruhám hátát, és már érzem a Nap égető hőjét, végig a gerincemen, amit belülről hideg ráz, leszakad rólam az egész ruha, egy bugyiban állok ott, magassarkú cipőben, a vidám rivalgás abbamarad, nehéz félcsend ereszkedik a térre, én magam elé kapom a kezem, és már érzem magamon a sóvár pillantásokat, a koronám a macskakövön koppan, a tollak eltörnek, hallom, ahogy megindul a tömeg, látom is őket a szemem sarkából, de nem nézek arra, nem is mozdulok, csak állok keresztbefont karokkal, és a koronámat nézem, az első cipő felismerhetetlenné deformálja a pillekönnyű drótszerkezetet, ennyit látok, azután elsodor a tömeg, kezeket érzek magamon, ruhák durva szövetét, vannak, akik segíteni jönnek, de félrelöki őket a csöcselék, és tapogatnak és viháncolnak és nyögnek és nyeldeklenek és szaglanak.

Nem erőszakoltak meg. Valami isteni csoda lehetett. A rendőrség gyorsan kiérkezett a helyszínre, és feloszlatta a tömeget. Több mint negyven ember sérült meg a zavargásban, köztük anyám és én. Én túléltem. Anyám néhány keserves hét után, a kórházban belehalt a sérüléseibe. Apám teljesen magába fordult, és szinte egyáltalán nem járt haza. Nem lehetett vele sem anyámról, sem a temetésről beszélni. Mindent elengedett

a füle mellett, mondanom sem kell, hogy a koporsóra sem adott pénzt. A temetkezési vállalkozó, Pablo ostobán vigyorgott rám, amikor elővezettem neki, hogy az anyámat el kéne földelni, de alig csilingel valami a kasszámban. Az ujjával végigsimított az arcomon, és én megéreztem a szájából áradó rothadást. Faképnél hagytam, de nyilvánvaló volt, hogy vissza kell mennem. Felforgattam a bodegát, de csak aprópénzt találtam. Apám magánál hordta minden vagyonunkat, egy eléggé vékony pénztárcában. Alkalmi munkák után kérdezősködtem a telepen. Néhányan a kurválkodást javasolták, ha már úgyis megmutattam mindennem Tijuánának. Én nem szóltam vissza nekik, úgy éreztem, kicsit igazuk van. De nem álltam kurvának. A kevés pénzt, amit sikerült szereznem hozzátettem az összeghez, amiből anyám temetését akartam finanszírozni, és újra meg újra felkerestem Pablót. Nem engedhettem, hogy hozzám érjen. Az anyám pedig nem nyugodhatott békében. Mindez nem volt elég. Egy nap hazaértem a temetkezési vállalkozótól, és apámat a konyhában találtam. Ott feküdt a padlón, az erei meg felvágva, mind a két karján a könyökhajlatig. Hát nem bízta a véletlenre. Mit mondjak, eléggé benne voltam.

Ültem a dohos ágymatracon, és az öregembert néztem. Úgy döntöttem, én is beleszarok az egészbe. Ez akármennyire közönségesen is hangzik, hiszem, hogy néha a legjobb és az egyetlen megoldás. Ez az egyetlen dolog, amit az apámtól tanultam. Felvettem a kést a holttest mellől, gyönyörűen megmunkált kés volt, rövid, hullámos pengével, az acélmarkolaton Quetzalcoatl dombormintájával. Ölésre kovácsolták. Még átröppent az agyamon, hogy követem apám példáját, de inkább

letöröltem a pengét, behajítottam a hátizsákomba, ami egész addig az iskolatászkám volt, kiválogattam a legszebbeket anyám ruhái közül, átnyalasztam apám pénztárcáját, és leléptem. Otthagytam a telepet, a halottaimat, az addigi életem. A könnyeim végigöntözték az utamat, Mariétá Conossától Tijuanáig, tovább, át Redondón, a műutakat, a poros földutakat, a hegyi ösvényeket.

Másnap Tecatében, Californiában aztán leszálltam a buszról. Egy másik világban álldogáltam, ami semmivel sem tűnt kevésbé rémisztőnek, mint ahonnan jöttem, de tudtam, hogy nem roskadhatok össze, ha akkor megzuhanok, biztos, hogy kurva lesz belőlem, vagy egy szép hulla.

Munkát kellett találnom, a hazai pénzmag nem tarthatott ki elég sokáig, arról nem is beszélve, hogy a mexikói valutát nem értékelték igazán az amerikaiak.

A buszpályaudvar szomszédságában lévő gyorsétteremben kopogtattam. A középkorú fehér nő, a rózsaszín felszolgáló ruhájában közölte velem, hogy pillanatnyilag nincs felvétel, de még a mondandója felénél sem járt, amikor én már a büfé ablakára kiragasztott hirdetést olvastam. Helyi szépségversenyt tartottak, díjazással. Gyorsan megköszöntem a nagy semmit, és kiviharzottam. Örököltam anyám ruháit, és génjeit, nagy bajom nem lehetett, jelentkeztem a versenyre. Két napot kellett csak várnom.

Egy rókalyukszerű motelben szálltam meg. Kivasaltam a ruhákat, kifényesítettem a cipőket, időnként bömböltem egy keveset, elolvastam a napi lapokat, a beszédemhez vezérmondatokat írtam, tornáztam, kifésültem a hajam,

ami már a fenekem verdeste, uborkával a szememen aludtam, és igyekeztem elfelejteni a ballagásomon történeteket.

A versenyt megnyertem, egyértelmű pontozással, toronymagasan. Huszonhat, többnyire keménykötésű, gyerekszülésre teremtett lányt utasítottam magam mögé. Igazi tenyészkanccák voltak, de én vad póni, amit minden zsúritag meg akart lovagolni. Kétszáz dollár ütötte a markomat, sose volt még ennyi pénzem, de a szüleimnek sem. Akkor döntöttem úgy, hogy nem egy pult mögött akarok elszáradni, hanem a kifutón meghalni, ha kell, de szépen, fiatalon.

Ismét buszra ültem, és elgurultam Campóba, ott már kizárólag a szépségversenyekre mentem rá. Végigolvastam minden hirdetőoszlopot, hirdetőtáblát, a szendvicsemberek tábláit, a közösségi házak rendezvényeinek listáját, de semmit nem találtam. Ismét buszra szálltam, és már Jacumbában olvastam a plakátokat. Balszerencsém volt, ott éppen lekéstem egy helyi versenyt, a díj ötszáz zöldhasú lett volna. Akkor majdnem sírva fakadtam, de a maradék pénzből még jó sok kilométernyi busz utat ki tudtam pengetni.

A következő versenyemig hét várost jártam be. Alvajáróként kerülgettem az embereket, nem nagyon álltam szóba senkivel, mindenhol csak a cikornyás betűvel megírt plakátokat kerestem meg a dollárjeleket. Lefogytam néhány kilót. Tökéletes alakom lett, akár a nagyobb versenyekhez is, de az Ocotillóban megrendezett falusi játékokat nevezhetném akárminek, csak nagy kihívásnak nem. A helyi boszorkák arcán

láttam a megvetést, irányomban, és a zsűri irányában, amiért egy mexikói tyúkot választottak meg helyettük, de nem érdekelt, nem játszhattak velem, és ezt valahogy látták rajtam. Én csak apám késében bízhattam, és ez, a helyi földművesek rajongásával kiegészülve elégnek bizonyult ahhoz, hogy elismerjenek, mint alfa nőtényt. Erősnek éreztem magam, és az is voltam. Ha kicsit tovább maradok, megválasztottak volna polgármesternek. De nem maradtam, felmarkoltam a fődíjat, nem is tudom, talán százötven dollár lehetett, és mentem tovább, hallottam az Országút hívását, és nem ellenkeztem.

Hatalmas volt az ország, rengeteg szép lánnyal, és még több kanos fickóval. A szépségversenyek egymást érték, persze nagy távolságokat kellett megtenni egyiktől a másikig, de pont ez volt benne a szép. Hogy ott voltak, csak meg kellett találni őket, és azután megnyerni egyiket a másik után. És így cselekedtem, nem volt bennem kétség. Fáradhatatlanul jártam az Országutat, az éjszakai buszon aludtam, nyilvános vécékben, útszéli motelekben tisztálkodtam, gyorséttermekben töltöttem magamba a sajtbургert, persze csak módjával, de azért mégis, kerestem a versenykiírásokat, jelentkeztem, felkészültem, szerepeltem, és nyertem.

Négy-öt hónap telhetett el, amikor már álltam úgy anyagilag, hogy megengedhettem magamnak néhány nap pihenőt egyik-másik városban. Kényelmes motelekben kialudhattam magam, jégkrémet ehettem, vásárolhattam új ruhákat, amerikai göncöket, sose hittem volna, hogy lesznek ilyen cuccaim, coca-colát ittam, és nagyon amerikaiak éreztem magam.

Pedig korántsem voltam annyira amerikai. Ahogy észak felé tartottam egyre ritkábban sikerült első helyen befutnom. Rá kellett döbbernem, hogy Amerika mégiscsak egy fasiszta ország. Rendszeresen a napbarnított, szőke, kék szemű barbie babák mögött végeztem, és a költségvetésem meg is érezte ezt. Akkorra hozzászoktam egy bizonyos luxushoz. Persze nézőpont kérdése, amit én akkor luxusnak véltem, az átlag amerikainak teljesen természetes életkörülménynek számított. Mégis nehezemre esett elfogadni, hogy a pénztárcám egyre csak soványodik.

Nem törtem le az első néhány próbálkozás után, újabb és újabb versenyekre neveztem, de esélytelen voltam a kertvárosokban. A gondozott pázsit földjén, ahol a mexikói lányokat leginkább csak kurvákról szóló dokumentumfilmekből ismerhették. Persze, apu ismert minket is, de anyu, aki főzött-mosott rá, nem nézte volna jó szemmel, ha egy rézbőrűre adja a szavazatát, szóval apu megmaradt a kertváros üdvéskéjénél, Barbie-nál.

Csak eldugott bányatelepüléseken, Isten háta mögötti gyárvárosokban lehetett kikaparni valamit, az ottani csórók imádták a barna húst. Egyszer majdnem meg kellett ölnöm az egyiküket. Hárman állítottak meg a verseny után, ahol mindössze kilenc lánnyal keltem birokra, és azzal jöttek, hogy elvisznek, mondtam, hogy buszozni jobban szeretek. Akkor előhozakodtak a farbával, hogy ők zsűritagok voltak, és elvárnák, hogy kedvesebb legyek velük, ha már nekem ítelték az ötven dollárt. Erre pontosan emlékszem, ennyi volt a királynő díja, Miss Világseggelyuka, édes Jézus, ilyen lepukkant helyet! Ezeknek az alakoknak olyan mélyen itta bele

magát a korom és a szénpor a bőrébe, hogy még így, öltönyben is mocskosabbnak tűntek, mint a sárban gázoló utcagyerekek Mariétá Conossán. Mondtam, hogy igazán hálás vagyok, de indul a buszom, mennem kell, mire leringyóztak, és az egyik megragadta a karomat. Előkaptam apám kését, amit mindig a harisnyatartómban cipeltem magammal, és a fickó nyakára szorítottam. A másik két alak meglepődött, de láttam a szemükben azt az ostoba ösztönlényt, aminek mindegy, ha elveszíti egy társát, amíg ő megkapja, amit akart. Az Úr a megmondhatója mi lett volna, ha nem járőrözik arra egy rendőrautó. A fiatal őrmester fegyvert rántott, azok meg mondták, hogy inkább őket kéne megvédeni a koszos cigánytól, de a kölyökképű nem hallgatott rájuk. A rendőrségről addig csupa pozitív tapasztalatot gyűjtöttem.

Szóval ilyen lepratelepeken kellett versenyeznem, ha első akartam lenni, habár ritkán fizetett többet egy ilyen helyen az első helyezés, mint egy kertvárosban a második.

Nem győzhettem le Barbie-t a kifutón, és bár tovább próbálkoztam, kezdtem elveszíteni a szenvedélyt, amit a szakma iránt éreztem. Brawleyban harmadik helyen futottam be, ott majdnem kikészültem, először történt meg velem, hogy leizzasztott egy verseny.

És akkor jött a képbe Larry. Ez a vézna gazember megkeresett a rendezvény után, nem volt nehéz dolga, az öltöző előtt ültem félpucéran, és sírtam. Azt mondta, lát bennem lehetőséget, szívesen menedzselne, ha szeretek utazgatni, elvisz magával, és megkeressük azokat a versenyeket, amelyeket megnyerhetek. Abban az

állapotban arra gondoltam, miért is ne, sokkal rosszabb már nem lehet, és összeálltam vele. A szemétláda hatvan százalékot kért, de akkor nem tudtam hova lenni a meghatottságtól, hogy valaki segítő kezet nyújt. Innen nézve nem tudom, mennyire akart segíteni, és mennyire akart csak néhány jó dugást. De megkapta a jó dugásait. Vele veszítettem el a szüzességemet, és mit mondjak, nem is volt rossz, bár lehet, hogy csak a bennem élő, naiv indián csájé érezte úgy.

Larry azért tette a dolgát, nem kellett a versenyeket hajkurásznom. Pontosan tudta, hova menjünk, kit keressünk. Egy kis busszal utaztunk, csodálkozom, hogy benzinpénzt nem számolt fel, keresztül-kasul az államokon, és persze nem kettesben, Larrynek több pártfogoltja is volt. Tetszett a buli, mert az Istállóból, ahogy a menedzserek gyöngye nevezett bennünket, bármelyikünk ért el helyezést, a pénzen osztoztunk. Larry persze ugyanúgy lenyúlta a többi lányt is, mint engem, de nem éltünk rosszul.

Rajtam kívül egy fekete csaj tartozott az Istállóba, aki Sinnamonnak hívatta magát, hatalmas mellekkel, de semmi extra arccal, sose ért el helyezést, őt inkább a saját szórakoztatására tartotta Larry. Aztán ott volt Lidia, szép lány, de túl fiatal, túl esetlen és visszahúzódó, és ha csak korlátozott számú versenyző indulhatott egy menedzser pártfogásában, akkor ő volt az, aki a kispadra ült. *Még sokat kell tanulnia*, mondta Larry, és az oktatási tervbe rengeteg taperolás is belefért.

Az Istálló favoritja a legnagyobb ellenségem volt. Barbie. Csak ezt a Barbie-t Betty Starnak hívták. A nevéből meg a szőke hajából mindenki arra

következtetett volna, hogy egy üres fejű, svéd pornósztárnő, de Betty nem volt ostoba. Ő akasztotta a legnagyobb pénzeket, mivel közülünk ő volt az egyetlen, aki időnként elsőként végzett, ő fizette a legalacsonyabb sápot Larrynek, és ő csak akkor feküdt le a kis patkánnyal, ha a kedve úgy tartotta. Az Istállónak szüksége volt rá, és ezt nagyon jól tudta. Szóval, így ötösben turnéztunk.

A szerepek tisztán el voltak osztva, Sinnamon kefélt, Lidia takarított, én mindkettőjüknek besegítettem, Betty pedig szépítgette magát. Utálnom kellett volna, ahogy a fekete lány utálta, vagy bálványozni, ahogy Lidia tette, de én nem utáltam és nem bálványoztam, hanem egyszerűen kedveltem. Közvetlen volt, annak ellenére, hogy nagyjából ő tartotta el az Istállót, nem leereszkedő, hanem kedves, segítőkész, ha valamilyen szépségtippel kértem, vagy kértünk, sokat viccelődött, sokat mesélt az életéről, hogy végül is hogyan lyukadt ki Larrynél, és én élveztem a történeteit, érdekes ember volt, beleváló csaj.

Azt mondta, ő vette fel a Starr utónevet, mert tudta, hogy erre bárki felkapja a fejét. Benne volt a pakliban, hogy nem fogják komolyan venni, nae ő nem a fejével akart pénzt keresni, öltönyös alakok között, hanem a seggével, nyálcsorgató családapákkal tömött kisvárosokban.

Az első évben nem is tartottunk szünetet, háromszázhatvanöt napot töltöttünk az Országúton, ami ott dalolt a fülemben, és én még mindig szerettem ezt a dalt, talán jobban, mint addig bármikor, és azt hiszem, a

többiek is hallották, de sose mertem felhozni nekik, nehogy kinevessenek.

Larry kis és közepes versenyekre nevezett bennünket, és többnyire elhoztuk az első két helyet, Betty a dobogó tetején, én másodikként. A többiek nem nagyon arattak. Lidia egy bikini bemutató alatt elzakózott, ott a színpadon sírva fakadt, le kellett hozni, úgy remegett, hogy attól féltem, széthullik atomjaira. Persze, hogy nem folytatta a versenyt, de hozzászólni sem lehetett három-négy napig.

Sinamonon fűvezett. Nem tudott megenni az anyag nélkül, és Larry tudott erről. Gyakran hozta ő maga a cuccot, de a versenyekre mindig összekapta a csajt. Csak hát amit az nyújtani tudott, nem volt elég. Vagy Amerikában a feketéket még annyira sem szerették, mint az indiánokat.

A versenyek egymást érték, nagyon ritkán jártunk ismerős városokban, és mindannyiunkat elvarázsolt ez a hatalmas ország. Még Lidiát is, aki rengeteg fotót készített, és végre büszke lehetett valamire. A gyűjteményére, csupa nevezetességek, gyönyörű tájak, végtelen autópályák a sivatagban, épületek, szobrok, vízesések, vidámparkok. Larry televette Sinamonon ujjait gyűrűkkel, akkor már csak vele hált, Lidia új fényképezőgépet kapott, állvánnyal, Bettynek és nekem ruhákat vásárolt, cipőket, drága cipőket. Világos volt, hogy mi vagyunk a húzóemberek az Istállóban.

Ezernyi lánnyal mérkőztünk meg, az eldugott Amerika legszebbjeivel, és akkor már rendszeresen legyőztük őket. A legnagyobb pénzeket elvittük, és elvittük a virágcsokrokat, az ezüst koronákat, az aranykoronákat, a szalagokat. Betty utazóbőröndje tele volt velük, Miss

Imperial Valley, Miss Forth Worth, Miss Kiowa, Miss Charlotte, Miss Indianapolis, mindent elvittünk, semmit sem hagytunk másoknak. Sose gondoltam volna, hogy másodhegedűsként ilyen boldog lehet az ember.

Palm Bayen aztán történt valami furcsaság.

Sinnamon, Betty és én indultunk, hetvenhat másik lány ellen. Sinnamon az első körökben elvérzett. A bikinis szám jól ment neki, a brutális mellei miatt, de a kisestélyi és a maga trampli mivolta közt olyan szakadék tátongott, amit a zsűri nem tudott tolerálni. Mi, Bettyvel jól haladtunk, azt is mondhatnám, hogy rutinmunka volt. Akkoriban a szövegeimet sem kellett magamnak írnom. Már annyira rühelltem a világbékéről beszélni, Larry intézte a dolgot, és olyan okosan tudta csavarni a szót, hogy mindenki olvadozott a beszédeinktől. Telepakolta ilyen-olyan erotikus utalásokkal, ha csak a szövegeit olvasom, azt hittem volna egy nő írta őket, de legalábbis egy meleg, szóval el tudott adni minket.

A döntőben Betty, én és egy helybéli, többszörös szépségkirálynő álltunk a zsűri előtt. A barna hajú szépség gyorsan megkapta a bronzkoronát. Nem győztek áradozni róla, de látszott, hogy mindene tele van az üres dicséretekkel, és nagyon utál bennünket, amiért bepofátlankodtunk a területére, és ki is túrtuk onnan.

Vártuk, hogy végül győztest hirdessenek, és én csak akkor kaptam a fejemhez, amikor a hatéves forma kislány nekem adta oda a legnagyobb csokrot, és nem Bettynek. Szent Jézus, újra én voltam a legszebb. Már kezdett megkopni az emlék, potyogtak a könnyeim, miközben a zsűrielnök a fejemre tette az arany koronát. Komolyan nem tudom, hogy mi történhetett, talán az elnök, Palm

Bay polgármestere kicsit felvilágosultabban kezelte az egész emigrációs kérdést, tényleg fogalmam sincs, csak azt tudom, hogy az összes fogát megcsodálhattam, akkora mosollyal koronázott meg.

Betty meglepődött, de nevetett, és nagyon megtapsolt. Larry a szokásosnál is ostobább képet vágott, fogalma sem volt, Sinnamon unott pofával tapsolt, Lidia pedig idegesen nézelődött körbe-körbe, szerintem, ha egyszer neki kellett volna végigállni egy koronázást, megőrül belé.

Miután az egész lecsengett, és Larry összeszedte az álkapcsát, beültünk egy helyi krimóba. Nem, nem vendéglőbe. Larrynek különös elképzelései voltak az ünneplésről, de legalább pezsgőztünk. Megittunk négy vagy öt üveggel, pedig Larry soha nem adott alkoholt a lányainak, nehogy megdagadjon a seggük. És akkor, életemben először berúgtam. Csak ködös sejteéseim lehettek arról, ők minek örülnek ennyire, de én tudtam, mit ünnepelek: legyőztem Barbie-t. Az otthonában, Floridában győztem le.

Azután ütötte ki magát Lidia.

Wedgefield környékén jártunk, amikor elkapta a roham. Egy perccel azelőtt még a Brevard Állatkertben készült orrszarvús képeit nézegette, és arról beszélt, hogy sosem gondolta volna, hogy valaha kézzel etethet meg egy zsiráfot, most meg ott fetrengett a busz aljában, rázta a roham, és habzott a szája. Betty és én szorítottuk a padlóra, mert féltünk, hogy kárt tesz magában, vagy az autóban, a sofőrben, mindnyájunkban. Lidiából kipattant egy másik emberi lény. Vagy állat volt? A képeit szétdobálta, és az öklével kezdte el ütni először csak a

térdeit, akkor még azt hittük valami furcsa vicc, csak azután csordultak ki a könnyei. Amikor a busz oldalát kezdte ütni, és üvöltött, már mind kapizsgáltuk, hogy valami eltörhetett benne. Véresre verte a kezait az alatt a néhány másodperc alatt, amíg Betty és én összeszedtük magunkat. Sinnamon teljesen be volt állva, ült az ezerszínű foteljében, amit jó drágán vett neki az ő élete párja, és az sem térítette magához, amikor Lidia ráborította a dohányzóasztalkát. Csak ült tovább, csöcsösen, álmos tekintettel. Betty rákiáltott, hogy segítsen lefogni a másik lányt, de nem reagált rá. Szerettem volna belerúgni egyet, aztán még egyet, még egyet, amíg ki nem tisztul az az ostoba fekete feje.

Lidia őrvöngött. Rángatózott, vonaglott, mint egy hal a hálóban. Betty az egyik karján térdelt, én a másikon, úgy szorítottuk le, igyekeztem kerülni a pillantását, de amikor elkapta az enyémet, nem tudtam, mit tenni, hosszan belebámultam a szemébe. Tényleg olyan volt, mintha a szakadék nézett volna vissza belém. Tudtam, hogy nem ismer meg. Sem engem, sem Bettyt. Nem tudtam, hogy haragszik-e ránk, vagy a világra haragszik, vagy akárki, bármi másra, azért csinálja-e. Nem kérdezhettem meg, mert nem értette volna a kérdést, és beszélni sem tudott volna. Messze-messze járt.

Larry túl volt az első pánikrohamon és átokfűzéren, sikerült lehúzódnia az útról, mászott hátrafelé az utasterbe. Majdnem rálépett a még mindig maga elé bambuló Sinnamonra, és letérdelt Lidia mellé. A kezébe fogta a lány fejét, és simogatta, nyugtatgatta, megcsókolta többször az arcát.

Nem tudom, meddig tarthatott a tombolás, talán még mindig tart, talán még mindig ott kuporgunk Lidia körül.

Az adrenalin elöntötte az agyam, éreztem, hogy a könnycsatornáim megtelnek, de visszafogtam magam, visszafogtam a könnyeimet, imát rebegtem, nem a Guadalupe-i Miasszonyunkhoz, nem Szent Jánoshoz, magához az Istenhez fohászkodtam. Magamért, a többiekért a buszban és Lidia lelkéért, ami igencsak elveszni látszott.

Csak akkor hagyta abba az őrjöngést, amikor teljesen kimerült. És vele együtt mi is. Bettyről szakadt a víz. Larry ostoba és megrettent képet vágott a dologhoz, én pedig tovább zsolozsmáztam. Sinamon halkán szuszogott a háttérben.

Sokáig nem mertük elereszteni Lidiát, nem tudtuk, akkor előről kezdődik-e a balhé. Végül Larry előre mászott a kormányhoz, és szép óvatosan elindította a járgányt.

Az volt az érzésem, hogy Wedgefieldben könnyebb lett volna egy varázslót találni, mint orvost. Végül csak előkerült egy rendelő, egy szemüveges, kalapos öregúrral. Teljesen úgy tűnt, mint aki abban a pillanatban rakta le a vadászpuskát, és biggyesztette orrára az okuláréját. Morózus ember volt, egyáltalán nem érdekeltük, csak a betegre koncentrált. Felnőttkori epilepsiára gyanakodott. Kérdezte, hogy előfordult-e már máskor is, mondtuk, hogy nem. Azt mondta, beadhat neki némi nyugtatót, de minél előbb kórházba kell szállítani, hogy megállapítsák a kiváltó okot. Csak ott tudják ellátni, akár kullancs csípés okozta, akár vírusfertőzés. Ha valóban epilepszia, akkor nem sok esélyt ad szegénynek. Ha életben is marad, bármelyik

pillanatban újra kitörhet rajta a roham, aztán hogy mi történik, senki sem tudja.

Larry, Betty és én egymásra néztünk. Sok minden voltunk: csavargók, hobók, hippik, örültek, utazók, az Országút lelencei, kutyakölykök, holdkórosok, felszínese, magányosak, erőszakos ribancok, fiatalok, szépek, kicsinyes és anyagias sztárok, királynők, de jótékonyági egyesület nem voltunk. És bébiszitterek sem.

Azt mondtuk az öregúrnak, adja be azt a nyugtatót, amíg ellátja Lidiát kilépünk a rendelő elé, elszívunk egy cigit. Mondanom sem kell, hogy rögtön autóba vágtuk magunkat, csak úgy porzott utánunk a földút. Egyikünk sem nézett vissza, akkor mi is majdnem olyanok voltunk, mint Sinnamon, aki még mindig a foteljában haluzott, egyszerűen nem figyeltünk oda. Csak egyszer álltunk meg pisilni Azalea Parkig, ahol este Betty újból learatott minden babért.

Meg sem fordult a fejemben, hogy lelkiismeret furdalásom lehetne a Lidia ügy miatt, és nem is volt. A francba, teljesen elhittem, hogy amit cselekedtünk, az úgy volt helyénvaló, azt úgy kellett megcselekedni. Érdekes érzés töltött el. A busz hátsó ablakán keresztül figyeltem Florida autópályáit, a Nap fáradt árnyékot rajzolt a szélvédőn keresztül, én pedig arra gondoltam, hogy Lidia csak gyengítette az Istállót, és tudtam, hogy igazam van. És azt is tudtam, hogy Betty ugyanígy érez, csak ő még hozzátette magában, hogy természetes kiválasztódás, hogy tudálékoskodhasson egy picit, akkor is, ha csak önmaga előtt.

Erősnek kellett maradnunk. Lehet, hogy sok pénzt csináltunk, de rengeteg munkával is járt. Lidia nem bírta volna. Ha őszinték akarunk lenni, már az elején sem bírta. Talán már akkor sem, amikor megszületett. Néha még eszembe jutott, vajon mi lehet vele, meddig tartották kórházban, és hogy végül a bolondok házában kötött-e ki? Vagy hazament? Hova haza? Hogy életben van-e még?

A lényeg, hogy a Sors kiírta őt a mi könyvünkől. Szóval a többi gyenge pontra kellett koncentrálnunk. Sinnamonra és Larryre.

Sinnamon nem szeret téged, mondtam Bettynek.

Én is észrevettem.

Miért nem?

Mert nem olyan szép, mint én.

De ő a főnök csaja, nem?

Én is voltam a főnök csaja. Itt mindenki volt a főnök csaja, és ez csak még jobban ingerli. Neki kellene a legjobb nőnek lennie, de nem az.

Hogy került be az Istállóba?

Larry szervezte be. A Bowery egyik sztriptíz klubjában futottak össze. Ott igen ígéretesnek látszott. De úgy tűnik Larry örökölt üzleti érzéke ezúttal csődöt mondott. A kampós orrával nem szagolt pénzt az együttműködésből, legfeljebb tonhalat. Mégsem tud megválni tőle. Rúgott már ki lányokat, de Sinnamontól nem bír megszabadulni.

Szerelmesek?

Ahhoz túl sokat voltam úton, hogy szerelemről beszélgessek, hugica. Azt sem tudom már, milyen.

Hát, azt én sem.

Talán Sinnamon még emlékszik halványan, nem?

Ő is ugyanúgy kapja a részét a pénzünkből?
Ebben Larry megingathatatlan. Ő sem kap többet nálad,
elhiheted. Szerelem ide vagy oda.
Néha úgy érzem, nem érdemli meg azt sem.
Néha én is.
Túl sokat szór el belőle füre.
Ahogy Larry is az ő részéből. De hát az az ő részük.
Miért füvezik?
Így szokta meg. Hát honnan tudjam, kislány?
Te próbáltad már a füvet?
Naná, hogy próbáltam. Próbáltam én már mindent.
Pipából, cigiben, sütiben, colás dobozból, vizipipából.
És milyen volt?
Köhögtető. Néha unalmas, néha üres.
Akkor miért?
Akkoriban sokat voltam szomorú. Átsegített,
gondolom.
Sinnamon nem tűnik szomorúnak.
Nem?
Inkább egy császárnőnek, a nagy foteljében.
Ez jó.
Szerencse, hogy nem a vállunkon kell felvinnünk az
emelvényre. Lehet, hogy el se bíránk, olyan kövér.
Ne bánts, ezt azért nem érdemli.
Most majd Lidia pénzét is elszórják.
Mi is kapunk belőle.
A negyedét. Az egész a miénk lehetne.
Ez elég szemét módon hangzott.
Nem szívesen adom Larrynek a pénzemet. Túl sokat
dolgozom ahhoz. Ő meg szinte semmit.
Ezt jól látod.

Csak sofórkodik és újságot olvas. Az ajándékokat azért adja, hogy még többet dolgozhassunk neki.

Akkor is tudta, hogy strici, amikor leszerződöttél vele.

Akkor fogalmam sem volt arról, mit jelent az, hogy strici.

Mert most már van?

Láttam a világot, Betty. Legyőztem a világot!

Nekem úgy rémlik, én győztem le a világot...

Miért én veszem neki a zabpelyhet reggelire? Mit tesz ő értem? Vagy akár érted? Csak kihasznál.

Larry nem olyan rossz parti. Lehetne ennél sokkal rosszabb is.

Majd lesz.

Régóta vagyok együtt ezekkel az emberekkel, és sokkal több jót tettek velem, mint amennyit ártottak.

A nosztalgia beszél belőled.

És belőled mi beszél?

Sinamon csak húzik és sodródik. Larry is megkopott, próbálja a nő gondját viselni, folyamatosan ég kifelé, és közben háttérbe szorulnak az Istálló ügyei. A mi ügyeink. A tieid, az enyéme.

Az Istálló ügyei még mindig Larry ügyei, ő hozta létre az Istállót, emlékszel?

Nem elég erősek ahhoz, hogy velünk tartsanak. Én pedig nem akarok elég erős lenni ahhoz, hogy a hátamon cipeljem őket, mert ha egyszer felmásznak a hátamra, sose szállnak le többet, akkor pedig én is gyenge leszek, elesék és meghalok. Nem hurcolom őket. És neked sem kéne. Te nagyon szép vagy. A külön utadat kell járnod, ahogy nekem is. Csak te és én. Akik eddig is elvégezték a munkát. Nem a császárnő és az udvari bolond. Ők csak ballaszt. Nincs szükséged rájuk. Ahogy nekem sincs.

És rád? Rád szükségem van?

Én vagyok a második, emlékszel? Az egyetlen, aki fenyegeti a trónod.

Értelek. Hogy is szól az a közhely?

Tartsd közel a barátaidat, de még közelebb az ellenségeidet.

Pontosan erre gondoltam.

Tudom.

Egy koncert után Seattle-ben sétálgattunk, mi négyen, szóval az Istálló, meg Larry két rocker haverja.

Stubb egy igazi grunge fejnek tűnt, szűk farmernadrágot viselt és lyukas kardigánt, a szemei meg összeakadtak a rengeteg hasistól, amit a koncert alatt szívott el. Nem is nagyon törődött velünk, nem folyt bele a beszélgetésbe, leginkább csak kísért, ritkán pillantott rá Larryre, aki vitte a szót, és olyankor elmosolyodott, mintha értené, miről beszél.

Rod, a másik pacák kopaszodott, de a maradék tincseit copfba kötötte, ott lógtak a tarkóján, és egy napszemüveget hordott a feje tetején, mintha éjszaka szüksége lehetne rá. Ő olyan Larry forma menedzser típusnak tűnt, akiből az ember joggal nem nézne ki semmit, néha mégis meg tudja lepni. Erősen nyomult Sinnamonra, azt hittem, ez zavarni fogja Larryt, de az rá sem hederített, ahogy a fekete lány sem hederített Rodra.

A Crocodile Café környékén hatalmas tömeg verődött össze, ment a szokásos koncert utáni tobzódás, mind egyetértettünk abban, hogy nem kéne megvárni, amíg a rendőrségre megérkeznek az első, csendháborításról szóló bejelentések.

Nem rohantunk sehova, egy kavicsot rugdostam végig az Első Sugárúton. Örültem, hogy tornacipőben lehetek. A magassarkúak teljesen szétforgácsolták a bokámat, igazi vakáció volt ez, és a teljesen beszívott Larrynek köszönhattük.

Seattle-t tartotta a második otthonának, bárhol is legyen az első. Azt mondta, akárhányszor vet ide minket a sors, addig nem megyünk tovább, amíg nem buliztunk egy óriásit. Ő, Sinnamon és Stubb egész este szívtak, de csak Stubb készült ki az anyagtól, ő volt az egyetlen, aki nem tudott magáról. A másik kettő viszont kifejezetten szeretetre méltónak tűnt akkor éjszaka. Nem beszélék hülyeséget. Aranyosak voltak, viccesek, látszott rajtuk, hogy élvezik az életet, hogy boldogok, hogy egy jó helynek tartják a Földet, és rajta Seattle-t. Ez kicsit megnehezítette a dolgomat, de tudtam, hogy még azon az éjjelen elmondom nekik a baseball ütő meséit.

Egy gyéren megvilágított, árkádokkal fedett, kis utcában Larry felkiáltott: *ezt nézzétek!* Odarohant egy téglapülethez, és hosszan megnyalta a falat. *Ez a kedvenc helyem, mindenki a vendégem,* és nem szakadt le a nyelve a téglákról. Közelebb léptem. A fal rágógumival volt tele. Megrágott rágógumival. Végtelen színű rágógumival. Nem akartam megnyalni, arra is nehezen vettem rá magam, hogy a kezemmel megérintsem. Durva felületet tapintottam, a rengeteg emberre gondoltam, akiknek ezek a rágók a szájában voltak. A nyálukra gondoltam. *Kóstold meg,* kiáltotta Larry, aki pókemberként tapadt a falra, és nyalta, nyalta, *kóstold meg, ez itt például meggy ízű, isteni!* Maga elé mutatott egy pontra. Körülnéztem, láttam, ahogy Sinnamon a melleit a falnak nyomja, és óriási nyelvvel körkörös

fedezi fel a terepet, ahogy Betty csukott szemmel nyalogat egy kék és fekete árnyalatokban játszó rágót, ahogy Rod minden nyelvtudását bevetve száguldozik egyik gumiról a másikra, és néha Sinnamonra néz, hátha imponál neki, amit lát, és Stubb is ott térdelt a fal előtt, és bamba vigyorral próbált lekaparni egy rágót a téglákról. Odaléptem Larry mellé, ránéztem, ő meg biztatólag felhúzta a szemöldökét, és bólogatott. Szóval megnyaltam a gumót, amit valamikor egy vadidegen a szájában összedolgozott, majd a Market Theater falára ragasztott.

A Rágógumifalnak vetettük a hátunkat, úgy ültünk ott, mint a verebek, szép sorban, hasist pöfékeltünk egy pipából, és semmiségeken nevettünk.

- Mondjátok már el nekem, miről szól a Something in the way! Rengeteget agyaltam rajta, de hiába – mondta Betty.

- Egy dologról szól, ami az útban van, érted? – mondta Sinnamon. – Nem hallottad, amikor Kurt azt énekelte: Valami az úúúúúúúútban! Úgyhogy, igen. Hehe. Ja. Fogalmam sincs.

- Szerintem mindenki problémáiról szól – mondta Stubb -, én nagyon átérzem.

- Azokról a napokról szól – vetette közbe Larry -, amikor Kurt-öt kirúgta otthonról a mostohaapja, aztán a híd alatt lakott a Wiskah mellett.

- Mi az a Wiskah? – kérdezte Sinnamon.

- Egy folyó, bébi. Arrafelé.

- Aha.

- Szóval ott lakott pár napig, és halat evett, amit a folyóból fogott. Ezért van benne a nótában, hogy: „halat

enni oké.” Csak később jött rá, hogy a halak mérgezettek voltak.

- Én azt hallottam, hogy csak egy éjszakát volt odakinn, a híd alatt – szólt közbe Rod -, a nóta meg egy fantázia, hogy mi lenne ha? Értitek? Mi lenne, ha Kurt hajléktalan lenne meg aidses meg teljesen leégne, és ott kéne laknia folyamatosan.

- Biztos vagy benne, hogy csak egy éjszakát? Ha csak egy éjszakát töltött ott, akkor szerintem többször egyet – mondta Larry.

- Azt hiszem, nem is volt ott egész éjjel – mondta Rod.

- Nekem mindenképpen az van a fejemben, hogy legalább egy hetet lakott a híd alatt, de lehet, hogy csak valami hülye sorozat egyik részére emlékszem – mondta Larry.

- Baromság! – kiáltott Rod. – Amikor a nevelőapja kirúgta, elpityergett pár órát a híd alatt, aztán haveroknál csövezett, és visszament az igazi apjához.

- A halak mérgezőek? – eszmélt Betty. – Happy Wiskah Fisht eszem napok óta. Miért nem szólt nekem erről senki?

- Én kulát eszem – vigyorgott Stubb.

- Nyilvánvaló, hogy a dal arról szól – mondtam, aztán soha többé nem fejeztem be.

- Akármiben lefogadom, hogy Kurt soha egyetlen éjszakát sem töltött a híd alatt, legfeljebb néhány órát – mondta Rod.

- És... - kezdte Sinnamon – a saját kuládat eszed, vagy másét?

- Hát... - válaszolt Stubb – őszinte leszek. Leggyakrabban a szomszédom kutájáét.

- A dal nyilvánvalóan a magányról szól – mondta Larry. – Meg a szar gyermekkorról. Valami ott áll a boldogság útjában. Valami az útban.

- Nem is tudtam, hogy Kurt hajléktalan volt – mondta Betty –, kösz az infót. Az a hal sztori meg kamu, nem? Városi legenda.

- Az, hogy „halat enni oké” egyáltalán nem a mérgezett halról szól! – üvöltött Rod. – A hal motívum azért jelenik meg, mert Kurt csillagjegye a Pisces, a halak, a Zodiákus gyenge jegye! Ő maga is beismerte, hogy kevesebb, mint egy napot töltött a híd alatt!

Rod annyira felidegesítette magát, hogy elkapta egy köhögő roham. Felállt, a falnak támaszkodott, és krákogott istentelenül. Larry nyugtatgatta a haverját, a hátát ütögette, mi többiek pedig tovább üldögtünk, és kellemesen szétfolytunk az éjszakában.

Larry és Sinnamon egymásba gabalyodva feküdtek az Istállómobil hátsó részében, a lány fotelja előtt. Csak egy pillanatra álltam meg, hogy végignézzek rajtuk, de éreztem, ahogy előnt az a furcsa érzés, ami Bettyt is el kellett öntse, amikor először beszéltünk ennek a kettőnek a kiiktatásáról. Amolyan család-ézés. Tudod, nem válogathatsz meg a családtagjaidat, lehet, hogy utálsz a nagybátyád szagát, lehet, hogy hánynod kell az anyád hazugságaitól, de attól azok még a nagybátyád és az anyád. Sokat köszönhettem Larrynek. A kezemben szorongatott baseball-ütőre néztem. Azt nem érdekelték a lószaros történeteim, alig várta, hogy elvégezhesse a munkát.

Az első ütés Larry jobb felkarját érte, sokáig készültem rá, és majd bepisiltem az izgalomtól, végül úgy értékeltem, nem is sikerült rosszul. A vézna kis ürge felkiáltott, és rémülten felült, de fogadok, hogy semmit sem látott a hasis és a pia ködén át. Még mindig valami perverz álomban hitte magát, ahogy Sinamon is, aki szintén mocorogni kezdett. A következő csapás a halántékán találta el Larryt, amitől az ezerszínű fotelnak csapódott, és beverte a másik halántékát is. Elnyúlt a padlón, és nem mozdult. Betty kilépett a hátam mögül, és az ajtó felé rángatta a férfi összenyaklott testét. Sinamon akkor már hatalmas bogárszemekkel nézett ránk, tudtam, hogy érti, amit művelünk, hogy ő a következő, csak nem hiszi el. És én is csak bámultam a fekete lányt, ha akartam volna már véres masszává döngölhettem volna, de valami megakadályozott abban, hogy nekirontsak. Talán a bogárszemei. Mintha két lámpabúra púpozódott volna ki a fejéből, félő volt, hogy kiesnek a szemgolyói. Akkor arra gondoltam, voodoo papnő, és épp valami olyan átkot küld ránk, amitől leesik a mellünk.

Hátráltam egy lépést, onnan figyeltem tovább, ahogy a nagydarab nő felemelkedik a kedvenc fotele tövéből. A karjait úgy feszítette szét, mint a birkózók, vagy épp a felszállni készülő sas a szárnyait. Akkor Quetzalcoatl jutott eszembe, a Szárnyas Kígyó, és még jobban összecsináltam magam. Kétség nem fér hozzá, hogy még jócskán a korábban elpuffogott drogok hatása alatt álltam. Hallottam Betty lihegését, ahogy Larry testével küzd odakinn, csak kiáltanom kellett volna, és akkor rohan vissza segíteni, de még nyüszíteni is képtelen voltam. Sinamon pedig felém lépett. A szemei még mindig kidagadtak a fejéből, és én még most is meg

mernék esküdni rá, hogy hipnotizálni próbált, akár voodoo papnő volt, akár nem. Egész jól ment neki, mert hátráltam előle, mint a prérikutya a kobra elől. Nem tudtam levenni a tekintetem a szemeiről, és lassan elértem a hevenyészett fekhelyet, amin addig aludtam, leroskadtam rá, még tartottam a baseball ütőt, de éreztem, hogy kezdek zsibbadni, és előbb-utóbb úgyis leeresztem a földre, akkor meg végem. Elhittem, és még ma is tudom, hogy Sinnamon össze tudott volna roppantani a pusztá kezeivel. Amióta Larry csak csájénak tartotta, és nem versenyzőnek nyugodtan zabálhatott, amennyi beléfért, és ő nem fogta vissza magát. Akkora volt, mint Betty és én együtt. Szóval tudtam, hogy a fájdalom lépdél felém.

Betty akkor viharzott el mellettem, kitépte a kezemből az ütőt, és azzal a lendülettel álcsúcson legyintette Sinnamont. A fekete lány hátrazuhan, nagyot dobbant a busz hátulján, aztán végigterült a padlón. *Jól vagy?*, kérdezte Betty, *jól*, válaszoltam, aztán már mind a ketten Sinnamon bokáját kerestük, fogtuk, és rángattuk kifelé a járműből. Jó nehéz volt, ha áll, úgy kellett volna forgatnunk, mint egy szekrényt.

Betty már lelépett a busz lépcsőjéről, most én következtem, láttam, hogy Larryt egy csomó kuka mellé húzta, de mielőtt léphettem volna a fekete lány szemei felpattantak. Dülledtek ki az arcából, és bámultak bele az enyémbé. Megmakacsolta magát, rugdalózni kezdett. A bal lába kicsúszott Betty kezéből, aki megtántorodott, és leült az aszfaltra, már csak én tartottam a jobb bokáját, engem meg maga felé rántott. Hihetetlen erő volt benne. Ráestem a nagy melleire, közben a térde a gyomromba fúródott. Éreztem, ahogy a húsos karok átölelnek, először

csak melegség a nyakam körül, azután egyre nehezedő nyomás a tarkómon és az államon, ami mélyen fúródott a tőgyeibe. A szemeim résnyire szűkültek, de láttam a baseball ütőt a padlón heverni, *most Betty is fegyvertelen*, gondoltam. A nyálam eleinte csak csorgott a fekete mellekre, azután ahogy nőtt a nyomás, már fröcsögött. Éreztem a semmit, ami tolult előre a tarkómtól. Olyan feketének éreztem, mint Sinnamont, és a szemem előtt megjelent az agyam, láttam, ahogy a semmi szektorról szektorra zárja le, mint amikor záráskor a bevásárlóközpontok rengeteg üzletében lekapcsolják a villanyokat, egyiket a másik után.

A fejem már elfogadta a sorsomat, de a karjaim még csökönyösen ragaszkodtak volna az élethez. Sikerült Sinnamon szemébe nyúlnom. Felsikoltott, és ernyedtté szorítás. Egy pillanatra. Azután újult erővel ropogtatta a csigolyáimat. Akkor megmerevedtek a kezeim is. Készen álltam a totális kapitulációra.

Olyan nyugodt lett minden. Azután kinyitottam a szemem, és láttam, ahogy tőlem egy méterre, Betty lovagló ülésben ül a fekete lányon, és ököllel sorozza az arcát. Olyan volt, mint egy varrógép. Sinnamon nem tudott védekezni, csak nyelte a saját vérét és a Bettyről rácsöpögő izzadságot. Négykézláb másztam az ajtó felé. Belekapaszkodtam Sinnamon bokájába, és húztam kifelé. Betty ott ült rajta, rajta a bálnán, mint Ahab Moby Dicken, én meg az ötvenöt kilométerrel vonszoltam őket kifelé. Ha nem lettek volna istentelen fájdalmaim, biztos jót kacagok. Betty csak akkor hagyta abba a bokszt, amikor Sinnamon feje az aszfalton csattant, ő meg majdnem lehuppant róla. Rám nézett. Akartam neki dobni egy felfelé mutató hüvelykujjat, de féltő volt, hogy

belehalok a mozdulatba, szóval csak visszakullogtam a lakótérbe, ő meg beült a kormány mögé. Én életemben nem vezettem, és nem akkor akartam elkezdni.

A kulcs nem volt a helyén. Egymásra néztünk, és tudtuk, hogy Larry farmerjének a zsebében kell lennie. Annyira beszívott, hogy ruhástól aludt el, szóval, ha el akartuk szedni tőle, újra le kellett szállnunk a buszról. Halkan elkezdett cseperegni az eső.

Betty odarohant a kukákhoz, hogy átkutassa Larryt, a vézna kis majom azonban megmozdult. Betty nagyon megijedt. Szemmel kellett tartania a mocorgó Sinnamont is, sokára mert csak újból a fickóhoz érni. Az első két zsebében nem találta a kulcsokat, át kellett fordítania Larryt, így is tett, és az egyik farzsebében végül rájuk lelt. Felém mutatta őket, és Larry akkor kapta el a kezét. Mindkettőnkben megállt az ütő. Sinnamon is mormolni kezdett, mintha valami elmebeteg imát zsolozsmázna. Betty sikoltozva próbált szabadulni, de a pálcikaember erősen belékapaszkodott, sőt elkezdett feltápászkodni. Már ott térdelt a tehetetlenül sikoltozó Betty mellett, amikor Sinnamon ezerszínű fotelét felé hajítottam. Fogalmam sincs honnan maradt erőm véghez vinni ezt, de sikerült. A bútor telibe kapta az épp felegyenesedő Larryt, aki meglepetésében elengedte Betty kezét, és befordult a kukák közé.

Betty belerúgott a mellette dörmögő Sinnamonba, aztán bevágta magát a buszba, indított, és már nem voltunk sehol, de még inkább Larry és Sinnamon nem voltak sehol. Soha többé.

Pityergő esőben hagytuk el Seattle-t. Tényleg olyan volt, mintha az időjárás siratná egy éra végét, és habár

tudtam, hogy valami véget ért, nem hittem, hogy akárki, akármi is sirathatna olyan alakokat, mint Larry vagy Sinnamon. Bettyn persze láttam a levertséget. Még sosem tűnt ennyire fáradtnak, nehezen irányította a kis buszt, a szemei alatt sötét karikák látszottak. Nem szólt egy szót sem. Tudtam, hogy nem így akarta lezárni ezt a dolgot a többiekkel, de nem tudtam együtt érezni vele, én ujjongtam belül, és régi szerelmem, az Országút velem örült. A 90-esen hajtottunk, az eső halkán pötyözte a szélvédőt, és kopogtatott a tetőn, és én elértékenyültem a vizes autópályától. Az East Lake Washington Bridge-ről óvatosan, hogy Betty ne lássa, visszaintegtettem a városnak, és majdnem elnevettem magam.

Egész Wisconsinig követtük a 90-est, és Madison magasságában bizony már annyi pénzünk sem volt, hogy egy kávé vegyek szegény Bettynek, aki egyre rosszabbul nézett ki, beesett az arca, és nem beszélt.

Mondtam neki, hogy körülnézek a városban, hátha akad valami, csak bólogatott, én meg az első utcasarkon beneveztem egy helyi csetepatéba. Sörívó versennyel meg virsli evéssel egybekötött szépségverseny volt ez, a State Street magas fái alatt, amolyan nyugodt vidéki vasárnap hajtó program. Nem is jelentkeztek sokan, könnyen vettem az akadályt, annak ellenére, hogy három napja nem mostam haját.

A polgármester, köpcös kis alak, vidám borvirággal az orrán, csak csókolgatta a kezemet, valójában az egész alkaromat összenyálazta, de nem bántam, jó kedvem volt, csak gratulált és gratulált, és elmondta százszor, hogy milyen szép vagyok, és szerinte be kellene neveznem az egy hét múlva Milwaukeeban megrendezésre kerülő Miss

Wisconsin versenyre, ahol a megérdemelt trónomra emelnének. Nem tudtam nem kedvelni a fickót. De tisztában voltam vele, hogy azért néz rám úgy, mint a pattanásos képű kölyök egy piros masnival átkötött ajándékdobozra, mert Madisonban egyetlen indiánt sem láttam, és ő sem láthatott sokkal többet, akkor se, ha negyven éve élt ott. Gyorsan kellett lépnem, amíg a belém látott egzotikusság elvarázsolta, szóval meghívattam magam és Bettyt az esti partira a Capitolba.

Betty először nem akart jönni, de addig fésültem a haját Sinnamon nagyon durva keféjével, amíg könnyesre nevetett szemekkel csak ráállt a dologra. Mondtam neki, ha a polgármester, azaz Jonah így kész lett tőlem, biztos elájul, ha meglátja őt. Csak legyintett, és kicsit igaza lett, mert a félrészeg Jonaht nem érdekelte igazán, csak udvariasságból váltott néhány szót vele, és inkább azzal volt elfoglalva, hogy felkerüljön az indián púpra. Benne voltam a játékban, nem volt ellenemre, de elvártam, hogy segítsen, szóval, mielőtt bármilyen szoknya alá bekukucskálhatott volna, intézett egy telefont a Milwaukee-i bizottsághoz, ők meg bevették a nevem és Betty nevét a jelentkezők listájára. Aztán Jonah is megkapta a jussát.

Kicsit lelkiismeret furdalásom volt, hogy magára hagytam Bettyt, amíg a polgármestert kényeztettem, de amikor visszatértem a nagyterembe, meglepve tapasztaltam, hogy Betty feloldódott, és megtevéstőn hasonlított arra a lányra, aki nem véletlenül nyert szépségversenyeket az államok minden szegletében. Az ujjá köré csavarta a társaságot. A háttérben szóló halk jazzre finoman ringatózott, a koromfekete zenészek

vakító fehér mosollyal rakták a feneke alá a lágy ritmust, és néha ugyan lecsukta a szemét, de végig szóval tartotta, szórakoztatta a közönségét, amely a későig fennmaradó, gazdag kisgyerekektől egészen a mágnásokig, és azok kivénhedt csatalovaiig mindenkit magában foglalt, aki aznap este felvette a szép ruháját, és eleget tett a polgármester meghívásának.

Csak néztem őt az ajtóból, a legszebb emberi teremtményt, ahogy a pezsgőspoharat két ujjal a szájához emeli, belekortyol, mozog tovább a zenére, és felém küld egy mosolyt. Akkor, ott éreztem, tudtam, hogy jól cselekedtünk, hogy nem lehetett máshogy cselekednünk, hogy ez volt az utunk, hogy nem tévedtünk, hogy újabb babérok vártak Milwaukeeban és bárhol, ahová az Országút vitt minket, mert ezek voltunk, ezt csináltuk, és nem csinálhattuk másként.

Az életérzés kézen fogva jött a meggyőződéssel, és kölcsönösen támogatták egymást. Amikor először ültem a hét és fél méteres Lincolnba, megszédültem. Igen, mintha azt éreztem volna, hogy feljebb röppenek azon a bizonyos létrán, egy olyan életszínvonal fölé, ahol a pórias tudósnak kevés a levegő. Az Istálló kisbuszának emlékét örökre elnyelte egy fekete lyuk, ami valahol az addigi és az azután következő életem között nyílt figyelmeztetés nélkül. A limó magába zárt, elnyelt, mint a cet Jónást, csak most Jonahnak hívták, és ott ültünk mellette Betty és én és még egy-két menedzserszerű pofa meg két testőr, ébenfekete és méregdrága öltönyben.

Másfél órát tartott az út Milwaukeeba, de ennyi idő alatt Betty mindenkit megtanított arra, ki az igazi sztár az

autóban. Csak egy egyszerű, de elegáns miniszoknyát viselt egy égszínkék toppal, a hosszú fehér lábait úgy dobálta egymásra, mintha kán-kánt járna, és állandóan a minibárba nyúlált. Mindenki csüngött a szavain, a menedzserek meglazították a nyakkendőiket, a testőrök feltolták a napszemüvegüket a fejük tetejére, és néha még az engem gyömöszölő polgármesteren is láttam, hogy elkalandozik. Nem zavart.

Elfogyott néhány üveg pezsgő, mire a limuzin leparkolt a Pfister Hotel bejáratánál, ahol néhány nap múlva megrendezték a versenyt.

Talán az alkohol miatt, talán csak mert nem bírta volna feldolgozni az agyunk, de észre sem vettük a sok csodát, ami körülvett minket. A kilátást a huszonharmadik emeletről a városra, a Michigan-tóra, a viktoriánus művészet feldolgozhatatlan gyűjteményét, a freskókat, a pálmákat, a rózsákat, az orchideákat, a rendelésre gyártott bútorokat, a bőrrel borított íróasztalokat, a vörös márvány fürdőszobákat. Minden mellett elsuhantunk, ittunk és rángattuk magunkkal Jonaht meg az udvartartását, olyanok voltunk, mint a kislányok az édesség gyárban, és úgy láttam Jonaht nem zavarja, nem érezte kínosnak, a többiek pedig egyenesen élvezték.

Végigfosztogattuk a hotel üzleteit, Betty és én csak rámutogattunk a dolgokra, Jonah emberei pedig fizettek. Amikor kiválasztottam a legelegánsabb öltönyt Jonahnak, már minden testrészünkön ékszerek lógtak, a kezeink tele voltak virággal, és a szám széléről drága étcsokoládét nyalogattam. Tudtam, hogy így akarok élni. Csak a Jonához hasonlók nélkül.

A Bradley Centerben vártunk a fellépésünkre, tizenhétezer ember előtt. Jonah, a kísérete és több helyi televízió forgatócsoportja ott tobzódott körülöttünk, és szemrevételezték a mindenfelé futkosó, csinosabbnál csinosabb lányokat, amikor Palm Bay visszaköszönt. Emlékeznek még Palm Bayre? Ahol végül legyőztem Bettyt? A helybéli lányra, aki harmadikként végzett? Igen, pontosan őrá.

Egyszer csak ott állt velünk szemben, messze az otthonától, a sportcsarnok alagsorában. Gyönyörű volt és drága ruhákat viselt, de én nem vettem észre, csak amikor Betty már másodszor bökött oldalba a könyökével. Egyenesen minket nézett. Magára hagytuk Jonaht az udvartartásával, és a lányhoz léptünk.

Sue Peg elbűvölő mosollyal köszöntött minket. Teljesen egyedül volt, nem kísérte el senki erre a hosszú útra. Fogalmam sem volt, miért megyünk oda hozzá, az előéletünk nem tett minket puszkodó, csacsogó barátnőkké, hogy őszinte legyek, meg mertem volna esküdni rá, hogy gyűlöl minket, és mint kiderült nem álltam távol a valóságtól. Talán abban bíztam, hogy Betty tudja, mit csinálunk, de ha így visszatekintek, szerintem ő is csak sejtette, hogy valami készülődik, nem egyszerűen a múltunk egy pillanata köszön vissza, valami nagyobb dolog folyik, mert nem kezdődik ez, hanem már történésben van, igen, azt hiszem ráérezünk, hogy újabb változások állnak be az egykori Istálló életében.

Sue Peg kezét nyújtott.

- Messzire sodródtál otthonról – mondta neki Betty, és volt egy él a hangjában, amivel én is egyetértettem, de nem tudtam, miért. Valamiféle eredendő ellenszenvet éreztem a lány iránt.

- Igen. Miattatok van – válaszolt, olyan kedvesen, hogy akárki elolvadt volna tőle.

- Miattunk?

- Ti adtatok inspirációt. Tudjátok, amikor Palm Bayen elvittétek a győzelmet. Oda anyámék irattak fel, azt sem tudom, miért. Talán csak, hogy a szomszédok előtt dicsekedhessenek, vagy benne legyen az életrajzomban. Az volt a harmadik azon a nyáron. A rendezvény után láttam, hogy mind összejöttek a sportcsarnok előtt, és beszálltok a furgonba. Akkor nagyon becsapva éreztem magam. Kijátszottatok. Persze, nem csak engem, hanem mindenki mást is. A zsűrit, a közönséget, a többi versenyzőt. Arra gondoltam, feljelentelek titeket. De kinél jelentselek fel? Létezik olyan, hogy szépségverseny ellenőrző alosztály? Sose hallottam róla. Akkor rájöttem, hogy én is ezt akarom csinálni. Szóval, amit ti, járni az országot, ilyesmi. Mint a rocksztárok! Nem sokat láttam addig Amerikából.

- Szép nagy ország. Kész csoda, hogy újra összefutottunk.

- Igen, de én nagyon örülök.

- Az fontos.

- Sok helyen jártam, beneveztem egy-két versenyre, és néha egész jó helyezéseket értem el, de titokban mindig szerettem volna egy visszavágót – láttam, ahogy Betty addig mosolygó arcán sötét felhő vonul át.

- Értem – mondta hűvösen.

- Nem lenne érdekes a sztorink szempontjából, ha most legyőznék benneteket? – azt hittem, Sue Peg bepisil izgalmaiban, de nem tudtam eldönteni, hogy valóban ilyen édi-bédi tündérkirálylány, vagy csak játsza ezt a kétcopfos vidéki kislány szerepet, a nagy

rácsodálkozásokkal meg a boci szemekkel, hogy gúnyt űzzön belőlünk, esetleg, hogy betündérkedje magát közénk. Azt mondta, mi voltunk az inspiráció a számára, nem? De ha közénk akar állni, miért provokálja Bettyt?

- Nekünk nincsen közös sztorink – mondta az, és akkor Sue Peg kislányos arcáról is eltűnt az az ennivaló mosoly, a hangja pedig olyanná vált, mintha barlangból beszélt volna:

- Dehogysis nincs. Palm Bayen kezdődött, és még sokáig folytatódni fog. A mai csak egy újabb epizód.

- Túl sok szappanoperát nézel, kislány – mondta Betty.

- Azt sem tudom, mi az a szappanopera. Egy lakókocsiparkban nevelkedtem, csak *fehér szemét* vagyok.

- Valóban?

- És még mindig szebb nálad – mondta Sue Peg, és Betty elé lépett, olyan közel volt az arcuk egymáshoz, hogy bárki azt hihette, a következő pillanatban megcsókolják egymást. De nem ez történt. Talán tíz másodpercig meredhettek így egymás szemébe, én némán figyeltem az eseményeket, mindketten kitörésre kész vulkánnak látszottak, és én nem tudtam, hogyan állíthatnám meg a kitörést, sőt azt sem tudtam, meg akarom-e állítani, csak azt tudtam, hogy nem szívesen versenyzek ezzel a lánnyal Palm Bayről. Azt reméltem, Betty elintézi valahogy, hogy ne kelljen vele találkozunk a kifutón. Akkor Sue Peg újra megvillantotta a tündérkirálylányos mosolyát, ezúttal egyenesen Betty arcába, majd távozott.

A világ legszebb teremtménye csak állt mozdulatlanul, és nézte a távolodó Sue Peget. Nem látszott rajta sértődöttség, ami bárki másra rátelepedett volna, ha így

faképnél hagyják, nem, Bettyn az látszott, hogy nagyon gondolkodik. Ő sem akart összekerülni a lánnyal a kifutón.

Mindketten tudtuk, hogy veszélyes. Árulkodó volt, hogy Bettybe kötött bele és nem belém, pedig a versenyt, ahol találkoztunk nem Betty nyerte, hanem én. Sue Peg tudta, ki a főnök. Hátrahagytuk a kíséretünket, és elvonultunk az öltözőbe, ahol Betty egy meglepő ötlettel állt elő.

Kimegyünk, és eltörjük a lábát, mondta. Ennyi volt a terv. Kétségbeesett kapálózásnak tűnik? Lehet, hogy nem véletlenül. Én sem tudtam, mit kezdhetnénk a csajjal. Talán valóban az a legjobb, ha eltörjük a lábait, gondoltam. Lábak nélkül elég nehéz végigvonulni a kifutón. Aztán arra gondoltam, mi van, ha ez kevés, hogy megállítsa? Mi van, ha nem elég eltörni a lábát? Mi van, ha el kell törnünk a karjait, az orrát, a bordáit? Mi van, ha a seggét is el kell törnünk, hogy leszálljon rólunk? Hallottam, ahogy az üldözési mánia az egyik fülembe nevet, amíg a másik sípol. Betty nyugtatgatott, hogy akkor eltörjük a seggét is. Nem tehettem róla, nem tértem magamhoz. Nem tudtam, mi a baj, világos volt, hogy mindketten szebbek vagyunk Sue Pegnél, nagyobb a hátszelünk, a tapasztalatunk, valahogy mégsem láttam magunkat sokkal esélyesebbnek. A szuka rendesen rámászott az idegeimre.

Rosszul is teljesítettem. A szövegeimbe belezavarodtam, a kifutón nem tudtam felvenni a ritmust, és alapvetően egy tramplinak éreztem magam, esetlen tehénnek, rondának, mint a bűn. Betty tartotta a frontot,

de biztos voltam benne, hogy Sue Peg engem minden körben legyőzött, alig mertem a zsűritagokra nézni, mosolyogni meg teljesen elfelejtettem. Katasztrófa volt. Gyász. Szinte az életben maradásért küzdöttem odafenn, és Bettyn is éreztem a nyugtalanságot.

Nem bírtuk tovább. A bikinis és a nagyesztélyi szám közötti tévés szünetben benyitottunk Sue Peg öltözőjébe. Ő ránk nézett az angyali arcával és megkérdezte, *hogyan megy a verseny?* Betty rögtön nekiugrott, leteperte a padlóra, és fojtogatni kezdte, de Sue Peg legördítette magáról, és most már ő tépte a világ legszebb haját. Ekkor én is a *fehér szemétre* vettem magam, és mindketten besodródtunk egy sminkasztal alá. Ahogy a meglepetésből feleszmélt, rögtön a falnak csapott, jó nagyot nyekkentem, és nem akartam ficáncolni többet. Tétova mozdulatokkal tapogattam a harisnyatartómat. Apám kését kerestem. Szerencsére nem volt a helyén. Betty ismét nekitámadt, de a floridai lány elgáncsolta, és rávetette magát.

Ekkor valaki óvatosan kinyitotta az öltöző ajtaját. A résben két fej jelent meg, két ugyanolyan fej, és a tágra nyitott szemekből ki lehetett olvasni, a lányok nem tudják, jól teszik-e, hogy benyitnak. Csak figyelték, ahogy vonaglunk, szerintem, nem tudták segítségre van-e szükségünk, vagy megzavartak valamit. Én a falhoz csapás okán még nem nagyon kaptam levegőt, szóval némán mutogattam a fal tövéből a küzdők felé, de a két lány, akikről első pillantásra sikított, hogy ikrek, nem tudták pontosan, mit várok tőlük. Mindenesetre beléptek, és becsukták maguk mögött az ajtót. Aztán figyeltek tovább, mint két megszeppent őzike.

Végül Betty, akiről már cafatokban lógott a nagyestélyi, ki tudott nyögni néhány szót, amelyek így hangzottak:

Na, mi az, nem akartok dobogóra kerülni?!

Akkor az ikrek egymásra néztek, majd rávetették magukat Sue Pegre, és a taknyot is kirugdosták belőle. Nem kímélték egyetlen porcikáját sem, mellbe rúgták, a puncijába térdeltek, és nem vigyáztak az arcára sem, pedig ennyit talán el lehetett volna várni két, a szépség iparban dolgozó lánytól.

A brutalitásuk meglepett, de nem mondhatnám, hogy sajnáltam Sue Peget. Úgy éreztem, megérdemelt mindent, amit kapott, azért, ami velünk tett egész éjszaka, amiért a fejünkkel játszott, amiért megalázott minket saját magunk előtt.

Amikor a Sutton ikrek befejezték a verést, Betty feltápászkodott, és megnézte magát a tükörben. *Aha*, hümmögte, és zúzódasokat keresett az arcán, de semmi ilyesmit nem látott. Keresett egy fésűt, és rögtönzött magának egy frizurát a fején ülő szénaboglyából. Én az eszméletlen Sue Peget néztem, aki mozdulatlanul feküdt az egyik öltözőszekrény előtt, és alig hallottam meg, amikor Betty hozzám szólt. A nagyestélyimet kérte, én pedig már vetkőztem is, világos volt, hogy én arra az estére leszerepeltem a zsűri szemébe, szóval akár az öltözőben is maradhattam. Mivel húsosabb volt nálam, a ruha kicsit feszült Bettyn, még csábosabbá tette őt. Odadobta a fésűt az egyik ikernek, és mondta, hogy ők is igazítsák meg magukat, azok meg engedelmeskedtek.

Én az öltözőben vigyáztam a székhöz kötözött és a fal felé fordított Sue Pegre, Betty pedig elhozta az

aranykoronát, a többiek meg, ahogy Betty megígérte nekik, elhozták a másik kettőt. Amikor Miss Wisconsin belépett az ajtón, azt mondta: *Igyekezz, szívem, le kell lépnünk, Jonah már égre-földre keres.* Láttam, hogy vele vannak az ikrek, és nem kérdezősködtem, olyan természetesnek tűnt az egész. Meg sem fordult a fejemben, hogy elköszönjek Jonahtól, vagy megköszönjek neki bármit is. Nem tartoztam neki semmivel, és főleg nem tartoztam hozzá. Tudtam, hol a helyem, hol a családom. Ismét négyen voltunk, és megint hallottam az Országút hívását.

A Michigan-tó partját követtük, egy bérelt limuzinnal. Ahogy nekem, Bettynek is megtetszett a pénz, siker, csillogás életmód, nem akartuk alább adni, a Sutton ikrek meg nem ellenkeztek, amikor a sofőr ajtót nyitott nekik.

Nikki imádta a piát. Mire elértük Kenoshát, kiitta a minibárt, majdnem azt mondhatnám, hogy egyedül. Betty megmentett egy üveg pezsgőt, azt mi ketten nyakaltuk be, egy kis hab jutott a fekete bőrű sofőr ingjének gallérjába is. Először idegeskedett, de amikor Lois a nyaka köré fonta a karjait, és csókolgatni kezdte, az ürge kifogyott a káromkodásokból, már csak egy eldugott parkolót keresett, ahol félreállhatott. Ahogy Nikki szerette az alkoholt, úgy szerette Lois a pasikat.

Betty és én elégedetten nyugtáztuk, hogy a két főiskolás kinézetű lány túlteljesített az elvárásaink terén. Szépek voltak, és úgy tudtak bulizni, ahogy a beteges Lidia és az örökké kábult Sinamon képtelenek lettek volna. Nagyon beleillettek az Új Istálló profiljába. Amíg Lois a sofőrünket kényeztette, aki ezért cserében kevesebbet számlázott, amikor végül elköszöntünk tőle,

Nikki megregulázta össze-összeakadó nyelvét, és elmesélte, hogy nővére és ő Wisconsin egyik mágnásának a lányai. Nagy örökség várja őket, ha az öreg egyszer eldobja a kanalat. Betty csak nevetett, azt mondta, akkor jó hülyék, hogy otthagyták a családi fészket, mire Nikki azt válaszolta, a pénz megvárja őket, de az élet az rohadt gyorsan el tud szaladni az ember mellett. Erre erősen bólogattam, bár engem semmilyen pénz nem várt soha sehol, a napok pedig mindig huszonnégy órából álltak. Talán a fejemben buborékozó pezsgő adott valami igazságtartalmat Nikki mondandójának.

Loisnak vőlegénye volt Milwaukeeban. Egy vőlegény, aki a Bradley Center parkolójában járatta a motort, hogy kellemes meleg legyen a kocsiban, mire a lány beül. Fogalma sem lehetett, hogy a mennyasszonya közben félholtra rugdos egy másik versenyzőt, és két elvetemült ribanc meg a nővére társaságában elhagyja az államot. Persze a vőlegény Lois szeretőiről sem tudott semmit, csak büszkén mutogatta a lány fotóit a munkahelyén, és néha elejtett egy-egy félhangos szót a bazi nagy gazdagságról, amibe beházasodik. Szerencsétlen.

Nikkinek nem volt vőlegénye, sőt barátja sem, csak egy-két keféző partnere, akiket néha megkívánt, és feltárcsázott, becsempészett az apja házába, majd kikergetett a hátsó bejáraton. Meg volt győződve róla, hogy mindnek csak a pénze miatt kell, és ezért rühellte az összes férfit. Sokat ivott, de még fiatal volt ahhoz, hogy ez meglátsszon a vonásain. Az ikrek is a húszas éveik elején jártak, és semmi jelét nem adták annak, hogy minket valamiféle bölcs öregeknek tartának, útmutatóknak, akárminek, ők valóban bulizni jöttek,

kalandot kerestek, be akarták járni az országot, és közben annyit inni és dugni, amennyit emberileg lehetséges.

Waukeganban jachtot béreltünk, és a nap hátralévő részét a Michigan tavon töltöttük. Velünk tartott Freddie is, a sofőrünk, akit Lois szeretett volna magának kisajátítani, de hárman voltunk ellene, szóval leszavaztuk, de le is kötöztük volna, ha arról van szó. Úgyhogy Freddie a nap végére olyan száraz volt, mint a tapló, nem hinném, hogy bánta. Rengeteg pezsgő fogyott, és elszívtuk Freddie fűvét, valami nagyon erős cucc volt, jó fajta. Azt mondta, egy jamaikai unokatestvére küldte. Ki tudja, mennyi volt igaz ebből, de nem is számított, a lényeg, hogy megütött minket, és megint szebb lett egy kicsit az élet.

Úgy gördültünk be Chicagóba, mintha mi lennénk a Rolling Stones. Úgy akartunk partizni, ahogy még senki nem partizott. Csakhogy a hírekben bemondták, hogy mi történt Milwaukeeban. Sue Peg nyilatkozott. Csúnya zúzóadások borították az arcát, azt mondta, négyen kalapáltuk el, pedig csak a Suttonok verték össze, arról viszont megfeledezett, hogy kettőnkből kipasszírozta a lelket. Rendesen benne voltunk. Nem elég, hogy visszavonták az ikrek helyezéseit, és Betty győzelmét, és csalónak meg bűnözőnek nevezték minket egy országos csatornán, de az arcunkat is bemutatták a tévében. A fenébe, túl szépek voltunk, hogy ne nyomjanak fel akár az első utcáskoron. Pánikszerűen menekültünk a Rainforest Caféból, a homlokzaton gubbasztó, nagy zöld béka mintha rajtunk vigyorgott volna. Szóval mindenféle partizás elmaradt, leszámítva, hogy Nikki besompolygott

egy italboltba, és ellopott néhány üveg whiskeyt, *még jól jöhet* alapon, majd bevágta magát a limóba. Freddie azt mondta, neki is baja lehet abból, ha kiderül, hogy minket furikáz, úgyhogy még eldob minket Ciceróba, de aztán megpattan, megy vissza a kenyéradójához. Oké, mondtuk, és nemsokára ott álltunk a vonatállomáson az Isten háta mögött, a szép ruháinkban és a helyben vásárolt utazótáskáinkkal, amiket teletömtünk a Milwaukeeból lenyúlt dolgokkal. Rengeteg szappanunk volt és törölközőnk, néhány üveg whiskeynk, a koronáink és a miss szalagjaink. A legjobban öltözött hajléktalanok voltunk, és mint ilyenek feltűnőbbek a kelleténél. A vonaton mindenki minket bámult, tudtuk, hogy ez így nem érhet jó véget, és La Grange-nál leszálltunk. Azért ott, mert Bettynek megtetszettek az állomás felfújt rágógumira emlékeztető víztartályai. A resti egy eldugott sarkában összeültünk, és Betty elővette a brutális köteg százdollárost, amit az utóbbi versenyeken összenyertünk. *Ebből jó sok szakadt cuccot vehetünk*, mondta. Használt ruhásoknál és kínai kilósokban vásároltunk. Nemsokára úgy néztünk ki, mint néhány alsó középosztálybeli lány, akik várják, hogy megkezdődjön a tanítás az egyetemeken, tehát semmi különleges nem volt bennünk, amikor újra vonatra szálltunk.

Az ablaknak feszítettem a homlokom, a zötykölődés pirosra dörzsölte, de én csak a messze húzódó Országutat néztem, egy erőtlen intés erejéig el is köszöntem tőle, amiért a többiek furcsán néztek rám.

Meg sem álltunk az missouribeli Hannibalign. A 470 kilométeres út mindenkit kikészített. Egy nyugodt hotelt akartunk, de mindenfelé csak Mark Twainnel

találkoztunk. A halott író a hajókormány mögött, MT Múzeum meg Tom Sawyer kerítése. Végül egy idős néninél találtunk kiadó szobát. Nagyon rányomta a ceruzáját, de hát egy olyan városról beszélünk, ami a turistákból él, ráadásul volt pénzünk, úgyhogy Betty derekas borralalót is adott, amikor másnap odébbálltunk.

Nem féltem a rendőrségtől. Miért kellett volna félnem? Mert megvertünk egy lányt? A rendőrség eddig mindig jól tett velem. Több alkalommal megmentették az életem. Az ilyen emberektől nem kell félni. Sokkal inkább haragot éreztem. Dühített, hogy a pompát ilyen hamar fel kellett adnom, és láttam az ikreken, hogy nekik sem tetszik a csóróskodás. Egyedül Betty nem tűnt megviseltnek. Az arcán végig az tükröződött, hogy tud valamit, amit mi nem. A mai napig sem tudom, hogy így volt-e, vagy csak a lelket akarta tartani bennünk, mindenesetre mi mind bízunk benne, ő pedig vezetett minket, apró falvakból apró falvakba. Bejártuk Missouri legpiszkosabb kis sarkait, talán arra hajazott, hogy az ittenieknek nincs tévéjük. Ha a terveiről kérdeztük, csak annyit mondott: egy időre meghúzzuk magunkat. Szűkös hónapok következtek. Úgy értem, a pénzünkből akármit megvehettünk volna, de a helyek, ahol megfordultunk nem rendelkeztek a kínálattal, amihez a limuzin utasterében hozzá akartunk szokni. Olcsó kiadó szobákat kerestünk, lehetőleg idős embereknél, akikkel nem kellett feltétlenül beszélgetni, vagy könnyen ki lehetett hazudni a szemüket. Zabpelyhet reggeliztem a szállásadónk tornácán, és néztem, ahogy a Nap kiemelkedik a mocsárból. Nikki visszavett az alkoholfogyasztásból, a kitaszítottság elvette a kedvét, de

nővérével együtt azt is tudta, hogy mostanában hazatérni sem volna tanácsos. A papa valószínűleg beáztatott derékszíjjal köszöntené őket. Lois csak ritkán flörtölt a házibácsikkal, ha szüksége volt valamire a közeli városból. Betty pedig a híreket figyelte. Egész nap hallgatta a rádiókat, ahol volt tévé, ott megnézte a Híradókat, és örömmel konstataálta, amikor kezdett megkopni a hírnevünk. Egy napon összecsődített minket, és azt mondta, benevezett mind a négyünket a Miss Urbanára. Szinte egyszerre kérdeztük meg, hogy mi az az Urbana. Lois azt is hozzátette, hogy nagyon science-fictionösen hangzik. Betty azt válaszolta, hogy Urbana egy kisváros, és hogy az újrakezdéshez tökéletesen megfelel. Biztos, hogy nem regisztrálnak minket sehol, és nekünk pont erre van szükségünk. Ebben nagyon egyet tudtunk érteni.

Stoppal mentünk a néhány utcás településig. A versenyt egy gabonátárolóban tartották, ahol felvonult a négyszáz fős falu összes üdvöskéje. Esélyük sem volt. Elhomályosítottuk őket a fényünkkel. Betty megnyerte az aranykoronát, én a második helyen végeztem, de az ikrek közül nem tudtak választani, ezért az egyik helyi liba léphetett a dobogó harmadik lépcsőjére. Akkor találtuk ki azt, hogy az ikrek felváltva fognak versenyezni.

Sok pénzt nem kerestünk, de újra ünnepeltethettük magunkat, Nikki itallal, Lois egy bennszülött fickóval vígasztalódhatott, és másnap, amikor átbeszéltük az estét, arra jutottunk, hogy nem is sikerült olyan rosszul.

Vad idők jöttek. Meghódítottuk az egész Kansas City térséget. A lábaink előtt heverték, bármerre mentünk.

Nikki és Lois felváltva szerepeltek, legtöbbször jók voltak a harmadik helyre, Betty és én pedig mindenhol taroltunk.

Az elején kicsit féltem, hogy a kihagyás mélyebb nyomokat hagyott bennünk, de a Sutton ikrek lubickoltak az Istálló életstílusában, én újra éreztem a szerelmet, amit csak az Országúton voltam képes érezni, Betty pedig sugárzott.

Olyan volt, mint egy reneszánszát élő színésznő, vagy pop énekes, aki hosszú szünet után tér vissza, mindenkit elkápráztat, és olyan kritikákat írnak róla, hogy még sosem volt ilyen jó, hogy ez a legnagyobb alakítása, ezek a legkiválóbb dalai. Most már tényleg nevet kellett volna változtatnia, nem volt ő már Betty Starr, hanem Elizabeth Flores meg Bette Emery meg Bethany Fairchild, de azt mondta, ő szereti a nevét, akkor is, ha manapság már pornószínésznőknek sem adnak ilyet. Betty egyszerű volt. Tudják, amilyen csak egyszer születik minden ezer évben.

És ahogy nyerte a versenyeket egyre szebb lett. Vagy csak az én szememben? Már nem is tudom. De nem zárhatom ki. Emlékszem, akkoriban elfogott egy furcsa érzés, amiért úgy néztem Bettyre, ahogy néztem rá. Arra gondoltam, anyám sosem mondott olyat, hogy *szeress bele egy nőbe*, mindig azt mondta, *egyszer lesz egy jóra való férjed*. Egyszerőval ott álltam, sokszor-sokszor a színpadon, és könnyes szemmel tapsoltam az én Bettymet, és akkor nem éreztem büntudatot, mindig csak később, vagy másnap tört rám, abba viszont bele tudtam pusztulni. Féltem attól, hogy beleszerettem, és hogy ez nem tetszene a Guadalupe-i Miasszonyunknak. Sok

éjszakát virrasztottam át, csak becsuktam a szemem, a többiek azt hitték, alszom, újabb pezsgőket bontottak, én meg csak hallgattam őket, és nem akartam Bettyre gondolni, de nem működhettem máshogy. Én is az ő energiáján csüngtem, mint egy vérszopó vámpír, és mint a másik két lány, mégis zavartak az érzéseim.

Ma már tudom, hogy nem voltam szerelmes belé, csak olyan akartam lenni, mint ő. De senki sem lehetett olyan. Én nehéz szívvel, míg a többiek annál felszabadultabban folytatták az ámokfutást.

A pezsgő zuhatagként ömlött, hegyekben állt a kaviár, a férfiak pedig fizettek azért, hogy lássák, ha szivarra gyújtunk. Rengeteget ittunk és szerelmeskedtünk. Senki nem foglalkozott féltékenységgel vagy mély érzelmekkel. Minden és mindenki közös volt. Egy teljes hónapot töltöttünk a Hyatt Regency Crown Centerben. Még a neve is olyan hosszú volt, hogy gondoltuk, biztos jó sokba fog fájni, és körülnéztél, és mindenről csak az jutott eszedbe: pénz. És igen, megkérték az árát, de mi fizetőképesek voltunk, és minden igénybe vehető igénybe vettünk.

Lois eszement borraivalókat adott a londonereknek, pedig nem kellett volna fizetnie, hogy ágyba vigyék, szinte minden nap más kászálódott ki mellőle, borostásan, piaszagúan, hogy sebtében öltözzön, és rohanjon magyarázkodni a személyzetisnek, miért is késik. Lois csak kacagott rajtuk, néha búcsúzólag rácsapott a fenekükre.

Nikki egyik este azt kérdezte tőlünk, miközben őszöreg borokat ittunk a tetőn, a Skies kényelmetlen, de annál drágább székein:

- Miért nem hiszitek el, hogy tudok repülni?

- Kislány – mondta Betty. – Én soha, hangsúlyozom, soha nem mondtam, hogy nem tudsz repülni.

- Tényleg elhiszed?

- El.

- Akkor jó, mert tényleg tudok.

- Hát persze, hogy tudsz. Mindannyian repülünk.

- Én nem akarok ezzel az örült ribanccal repülni – mondta Lois – nem látjátok, hogy teljesen be van szívva?

Ezen mind nevettünk, és koccintottunk, de én azt láttam Nikki arcán, hogy valami nincs rendben. Amíg mi felhajtottuk az italt, ő a végtelenbe nyúló üvegen át elnézett Kansas City kéksége felett, és tudtam, hogy képzeletben repül. Azt kérdezte:

- Nem hiszitek el, ugye?

Mindenki ránézett. Most már ők is elkomolyodtak.

- Nem hiszitek el.

- Dehogynem, Nikki – mondtam. – Elhisszük.

- Hazudsz, de bebizonyítom nektek!

Azzal kirúgta maga alól a széket, és felugrott az ablakpárkányra. Mi is gyorsak voltunk, de mire odaértünk, már kinyitotta az egyik ablakot. Egy méterre álltunk tőle, és tátott szájjal vártuk az utolsó lépést, a zuhanást, az elhaló sikolyt, a csontok reccsenését. Akkor Nikki megfordult, és azt mondta:

- Csak vicceltem. Ti meg benyaltátok.

Lepattant a párkányról, felállította a székét, tovább szürcsölgette a borát, és vihorászott.

- Örült ribanc – mondta Lois, miközben mi is visszatelepedtünk az asztalhoz.

Aztán Kansasban hibát követtem el, és majdnem beleszerettem egy fiúba.

A Lawrence-i Lied Centerben versenyeztünk, és a zsűri ezúttal engem ítelt szebbnek, Betty a második helyen végzett, és büszke volt rám. Az a srác, Pat hatalmas virágcsokorral lépett az öltözőbe. Mind féltelmetlenek voltunk, és a jó öreg Johnny Walkerral ünnepeltük a győzelmünket, amikor betoppant. Egy halk *kezicsókolomot* mormogott a többiek felé, nem legeltette a szemét, hanem egyből megragadta a kezem, hogy csókot nyomjon rá. Én el akartam rántani, de akkor erősebben szorította, nem fájón, hanem könyörgőn. Engedtem neki. Átadta a virágot, én meg továbbnyújtottam Loisnak, hogy tegye vázába, azt mondta oké, aztán beleejtette a szemétkébe, és jót kacagott. A fickó oda sem bagózott, nem a virág érdekelte, hanem én. Jonahra emlékeztetett, de ő egyáltalán nem volt gazdag. Nem kérdeztem, mivel foglalkozik, hogyan jutott be az öltözőbe, kicsoda ő, nem hagyott szóhoz jutni, csak beszélt, beszélt, és csak én voltam a téma. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem élveztem a helyzetet.

A lányok gyorsan rávetették magukat a városra, sok szívet és poharat kellett összetörniük reggelig, Pat és én csak lassan követtük őket, végig a tombolás ösvényén, és egy szemetes konténer mellett csókolóztunk először, amire valaki azt írta: *móka*.

Pat remek szerető volt, de annál csapnivalóbb tolvaj. Pusztán fél órával azután, hogy hajnalban befejeztük a lepedőakrobatikát, megpróbált megpattanni a köteg százassal, amit este hanyagul az egyik éjjeliszekrényre löktem, néhány különös színű tablettá társaságában, amikor a retikülömben óvszer után kutattam.

Sosem fogom megtudni, hogy először valóban miattam viharzott-e be az öltözőbe, vagy már akkor is csak a suska érdekelte.

Én nem ébredtem fel a matatására, de balszerencséjére a lányok csúnyán belevesztek az éjszakába, és épp akkor vonszolták vissza fáradt csontjaikat a Jayhawk Boulevard-i albérletbe, amikor Pat kilépett az egyik ablakon. Valószínűleg nem találta meg a bejárati kulcsot.

Nikki később azt mondta, ha az, hogy nem az ajtón távozik nem is árulta volna el a nyomorult szándékait, az ostoba arckifejezése biztos. Egy pillanatig csak nézték egymást, a csajok az elkent sminkjükkel meg a fickó, fél lábbal még a szobában, aztán Nikki és Lois nekirontottak. Betty szerint morbid volt, mennyire halkan mentek neki a srácnak. Mintha nem akarták volna felzavarni az alvókat. És Pat sem üvöltözött, csak amikor már a magassarkú cipőjükkel ütötték a fejét, de akkor Betty lehúzta az egyik harisnyáját, és a fickó szájába tömte. Amíg az ikrek püfölték, Betty kinyitotta a bejárati ajtót, és bevonszolták a szemétládát. Arra ébredtem, hogy Betty kelteget. Azt mondta, ébredjek, a rohadék majdnem meglépett a pénzemmél. Gyorsan felkaptam egy bugyit, és szaladtam le a lépcsőn, az előszobába. Pat akkor már több sebből vérzett, az arcát ronda foltok tették felismerhetetlenné. Reménykedve nézett rám, a Suttonokkal a hátán. Mellette a földön ott

feküdtek a dollárjaim és a tabletták. Még a tablettákat is lenyúlta a rohadék! Azt sem tudta, mire valók, de lenyúlta őket. Nem tudhatta, én sem tudtam! Lehettek extasy tabletták vagy Algopyrin vagy fogamzásgátlók. Leszarta, azokat is ellopta.

Nem szóltam egy szót sem, én is elkezdtem rugdosni, a haja undorítóan csiklandozta a talpam, ez még jobban felbőszített, és még erősebbeket rúgtam, de most már igyekeztem sarokkal halántékra és homlokra.

Pat megjárta a poklot, mire kihívtuk a zsarukat. Mindent beismert, félt tőlünk, sírt, hogy vigyék el. Ahogy a könnyei összemosódtak a fejéről csorgó vérrrel, még brutálisabbnak tűntek a sérülései. A rendőrökön is láttam, hogy indokolatlannak gondolják ezt az erőszakot, de ők nem voltak ott. Ha négy fiatal lány, akik nem mellesleg gyönyörű szépek, köztük a tegnap megkoronázott Miss Lawrence azt állítják, hogy megtámadta, és megpróbálta kirabolni őket valaki, akkor a hímnemű hekus hajlik arra, hogy elhiggye a feljelentő meséjét.

Soha többé nem láttam Patet, pedig kicsit tartottam attól, hogy Sue Peghez hasonlóan ő is a tévé nyilvánossága előtt sírja el magát rólunk. Szerencsére mindenki a bűnöst látta benne, és nem az áldozatot. Talán még ő maga is.

A Suttonoknak be nem állt a szája, csak arról tudtak beszélni, mennyire megmutatták a rohadéknak, meg, hogy nem kell ezektől félni, meg, hogy akárkinek ellátják a baját. Megkóstolták a vért, és ízlett nekik. Bíztam benne, hogy Betty kordában tudja tartani őket, és ő

bebizonyította, hogy ennél többre is képes, és egy hatékony elhárító egységgé kovácsolta Loist és Nikkit.

Természetesen elhárítani a ránk veszélyesnek tűnő szépségkirálynő jelölteket kellett, és az ikrek jó munkát végeztek. Kansas és Dél-Dakota között mindenkit kiiktattak, akit muszáj volt. Előfordult, hogy Betty egyiküket sem nevezte az adott versenyre, csak izomnak vittük magunkkal őket. Amíg mi a kifutón billegtünk, ők a színpalak mögött kezelésbe vették a lányokat, néhányuknak feltették a kérdést, biztos részt akarnak-e venni a versenyen. Eleinte Betty rájuk bízta, hogy kiválasszák, kit kell jobb belátásra bírni, de túlságosan elszaporodtak a visszalépések, és rosszabb esetben az erőszakos cselekmények. Túl sok borda és orr törött el. Ha az alagsorban egy szipogó lánnyal futottam össze, elkent szemfestékekkel, megtépett hajjal, mindjárt tudtam, hogy Loisék épp a mi munkánkat könnyítik. Azontúl Betty és én jelöltük ki, kire kell odafigyelni, kitől tartunk, úgymond, ha akadt ilyen egyáltalán.

Rengeteg pénzt kaszáltunk, amit továbbra is együtt vertünk el, mindenki elégedett volt a csapatbeli pozíciójával, és sikeresebbek voltunk, mint valaha. Városi rádióknak adtunk interjúkat, városi tévéknek nyilatkoztunk, mindenki vidám lányokat akart a műsorába. Egyre gyakrabban ismertek fel az utcán, nehéz volt nem észrevenni négy ilyen csajt, vagy éppen a Lincolnokat. Sehol nem töltöttünk sok időt, de a hírünk terjedt. Valahogy kiszivárgott az Istálló név, akármelyikünk lehetett, túl sokat ittunk, és túl sok sráccal jöttünk össze abban az időben, és már gyakran Istállóként is hivatkoztak ránk. Néha Betty Starr Istállójaként, néha Királynők Istállójaként. Kisebb

lapok a fényképeinket is közölték. A szépségversenyekről készített fotókon nem arctalan szépségek sorakoztak, hanem az Istálló. Sztárok lettünk egy olyan műfajban, amiről sokan azt sem tudták, hogy létezik.

A dolgok zsírozottan mentek, egész addig az éjszakáig, amikor Nikki félholtra verten érkezett meg az Alex Johnson Hotelbe. A portás meg is próbálta feltartóztatni, azt hitte, valami csöves, de Lois épp a bárban flörtölt egy fickóval, észrevette és igazolta a nővérét.

Nikkiből nem lehetett sok mindent kiszedni, mert pocsolva részeg volt, de annyit össze tudott motyogni, hogy „az a rohadt ribanc!”

Egyikünk sem mondta ki, de talán mind sejtettük nagyjából, mi a téma. Nem hívtunk rendőrt, és én álmatlanul forgolódtam éjszaka, hallgattam Nikki részeg horkolását, és rettegtem a reggeltől, mert tudtam, hogy újra elborul minden.

És igen. Palm Bay és Milwaukee árnyéka ismét ránk vetült. Sue Peg. A mocsok Rockerville-ben akadt Nikki nyomára, ahová a Sutton lány valami hegyi emberrel utazott, hogy néhány fotót készítsenek, jól berúgjanak, és rengeteget keféljenek. Nikki azt mondta, amikor meglátta, azt hitte a csaj sírva elszalad, vagy legalábbis elkezd matatni a telefonja után, hogy ráhívja a zsarukat, de a legnagyobb meglepetésére Sue Peg csak odaintett neki, és tovább sétált a makettek között a jól megtermett kísérőjével.

Nikki nem bírta magában tartani, elmesélte a hegyi embernek a sztori publikus részeit, már mint hogy

egyszer alaposan helybenhagyta azt a vézna cafkát, és miután így megkönnyebbült, ittak tovább a szellemváros szellemszalonjában, jól érezték magukat.

Sue Peg akkor támadott, amikor a hegyi ember sokadszor kiment vécére. Akkor már a magas pacáknak, aki a nőt kísérte semmi nyoma nem volt, legalábbis Nikki nem látta. Sue Peg azzal kezdte, hogy egy széket széttört a békésen iszogató Sutton lány hátán, aki szétharapta a whiskeys poharat, és eléggé elszédült ahhoz, hogy semmiféle ellenállást ne tanúsítson.

Sétalogopp volt a ribancnak, mondta Nikki, aki busszal érkezett vissza Rapid City-be, miután magához tért a szalon fapadlóján. A hegyi embere nemhogy nem kaparta össze, de egyből lelépett, amikor a budiról jövet látta, ahogy a nőjét egy másik nő agyalja.

- Ezek a rohadékok csak álltak ott, és néztek – mondta Nikki – értitek ezt? Rohadtul csak álltak ott, és nézték, ahogy harapom a padlót, és nem jött volna oda egyik se, hogy figyelj már, minden oké, vagy segíthetünk valamiben, vagy gyere csak, te részeg ribanc, felsegítelek a székre, de még kirabolni se raboltak ki, csak álltak a pultnál, töltögették az olcsó piájukat, és néha odanéztek, hogy mégis mi van, éledezek-e már. Azt se tudom, mennyi ideig feküdtem ott. Érzéketlen szarháziak.

- Sose bíztam ezekben a hóemberekben – mondta Lois.

- Aztán ki akarták velem fizettetni a széket meg a poharakat.

- Miért nem hívta ki a zsarukat? – kérdezte Betty.

- Milwaukeeban azt mondta, a történetünk sokáig folytatódni fog, ez csak egy epizód – fordultam felé.

- Mondtam, hogy nem fizetek én ki semmit, örüljenek, ha nem perelem be a helyet. A pultos csak legyintett. Én meg elhúztam.

- Mostantól sokkal óvatosabbnak kell lennünk. Akárhol feltűnhet. Szagot fogott – mondta Betty.

- A szuka – egészítettem ki.

És Sue Peg onnantól nem hagyott el minket. Valóban mindenhol ott volt. Ha tovább álltunk egy városból, csak egy-két napba telt, amíg valamelyikünk összefutott vele a korzón. Ha kiléptem a ruhaszalomból, rám kacsintott a szemközti mosodából, ha Lois és az aktuális áldozata taxiba szálltak, egy addig parkoló autó fényszórói rájuk tapadtak.

Egyikünk sem akart nekimenni a nyílt utcán, mind tartottunk attól, hogy egy telefonhívással bekasztliztat minket, és nem értettük, miért nem teszi. Talán csak lassan akart kikészíteni, talán ki akarta élvezni a bosszú minden pillanatát, de bennem az is megfogalmazódott, hogy talán, csak talán... nem haragszik. Talán elfogadta, hogy ebben a játékban néha megsérülhet valaki. Elfogadta a szabályokat, és aztán alkalmazta őket, de valamiért olyan érzésem volt, hogy nem feltétlenül gyűlöletből. Csak játsza a játékot. A mi játékunkat. A saját játékunkban akar legyőzni minket.

A többiek szerint egyszerűen pszichopata volt.

Casperbe szöktünk előle, Wyoming hegyei közé, és egy versenyre készültünk. A rendezvény előtt egy nappal érkezett meg, összefutottunk az Old Town Fun Center minigolf pályáján. Épp Betty készülődött ütéshez, amikor Sue Peg elhajtott előttünk a golfkocsijával. Mint egy

lassított felvétel. Most nem mosolygott, nem integetett, csak nézett minket, mi meg őt. Nikki és Lois alig bírtak magukkal, de ismerték Betty utasításait, hogy nem szabad balhéba keveredni a tyúkkal, és tartották magukat hozzá. Sue Peg szebb volt, mint mielőtt eltángáltuk. A dolgot egyszerre igazságtalannak tartottam, és meg is ijesztett.

A Suttonok végül nem Sue Peggel keveredtek balhéba, hanem néhány nagyokossal a helyi bárban. Már nem emlékszem, melyiküknek borították ki az italát, de amikor az megkérdezte, hogy nem akarnak-e venni neki egy másikat, kinevették, és egy sörrel lelocsolták a cipőjét. Lois és Nikki egyből nekiestek a helyi nőstényeknek, és felmosták velük a padlót, csak hogy a tulaj rájuk hívta a zsarukat, és mindannyian a kaptárban kötöttek ki. A seriff nem engedte, hogy kauciót tegyünk le értük. Bizonytalan volt, hány éjszakát kell benn eltölteniük, úgy számoltunk tehát, hogy a versenyt Bettynek és nekem kell abszolválunk.

A portáról a fickó feltelefonált a lakosztályunkba, hogy üzenetünk érkezett. Mondtam, hogy olvassa be, ő meg olvasta: „Sok sikert holnapra! Sue Peg.” Mondtam Bettynek, erre ő kikapta a kezemből a kagylót és üvöltve közölte a portással:

Valóban? Nekünk is van egy üzenetünk a számodra, kislány! Azt hiszed, nagyon okos vagy, igaz, azt hiszed, nagyon okos? Még mindig vagyunk ketten! Legyőztünk már, és újra le fogunk! Miért? Mert megtehetjük! Mert jobbak vagyunk, szebbek vagyunk, okosabbak vagyunk! Meglátod! És amikor mindennek vége, és a por elült, és a füst felszállt, csak mi ketten maradunk, a koronákkal és a szalagokkal, és mindenki gratulál, és kezet csókolnak, és

neked nyomod sem lesz, és az ikrek is újra csatlakoznak, és egész éjszaka bulizni fogunk, és még egy kicsit tovább is!

A portás végighallgatta, majd közölte, hogy nem áll módjában átadni az üzenetet, hiszen azt sem tudja, ki küldte, honnan küldte, majd letette a kagylót.

Egymásra néztünk. Talán valóban jobbak voltunk, szebbek voltunk, okosabbak voltunk Sue Pegnél, de abban a pillanatban csak bizonytalanságot és émelygést éreztem, és láttam, hogy Betty sincs jobb bőrben. Azt hiszem, nem túlzok, ha azt állítom, mindketten rendesen kiborultunk.

Megint.

Másnap megfordult velem a világ, amikor Betty bejelentette, hogy elkapott valami influenzát, és nem tud versenyezni. Azt mondta, felrobban a feje, émelyeg, éjszaka többször is ki kellett mennie a vécére, hányni. Ahogy ránéztem, valóban karikák kanyarogtak a szemei alatt, csapzott volt, sápadt és kimerült. Lehetett az influenzától, vagy attól, hogy egész éjszaka egy hunyásnyit sem aludt, csak nézte mereven a plafont, tágra nyitott szemekkel, és csak arra a lányra tudott gondolni Palm Bayről. A lányra, akitől megijedt. Akitől életében először félt.

Nem lepleztem le. Tudtam, mi a dolgom. Mondtam, hogy maradjon ágyban, hozatok gyógyszereket, ő meg bólogatott, de előtte még telefonon gyorsan visszamondta a nevezését.

Mondhatnám, hogy nagy menet volt, de hazudnék. Sue Peg lemosott a kifutón. Nemcsak engem, mindenki mást

is. Esélyünk sem volt. Annyi idő után az Istálló nem ért el helyezést egy versenyen, amin elindult. Minden elsötétedett. Az öltözőben ültem, és bámultam a parkettát magam előtt, amikor valaki benyitott.

- Nem ment valami jól, igaz? – kérdezte Sue Peg.
- Gratulálok – mondtam.
- Kösz. Betty nem jött el.
- Beteg.
- Mondd meg neki, hogy jobbulást kívánok. Remélem, nemsokára találkozunk.
- Azt hiszem, ez elkerülhetetlen.
- Én is azt hiszem.
- Igen.
- Igen. Na, szia.
- Szia.

Ahogy kifordult az öltözőből, felálltam, de végülis nem léptem utána. Lassan engedtem el apám késének markolatát, ami most is ott kandikált a harisnyatartómból.

Amikor visszaértem a hotelbe, láttam, hogy Betty sírt. Tisztában volt a dologgal, egy szót sem kellett szólnom. Átölelt, megpusztilgatott, aztán megitta az italát. Néma csendben telt el a nap hátralévő része.

A nagy ebédlőasztal körül ültünk mind a négyen, az egész Istálló. A Suttonok percekkel azelőtt érkeztek, késő este engedték csak ki őket. Nikki, Lois és én Bettyt figyeltük. Vártuk, hogy megszólaljon. Ki kellett találnia valamit. Ha ő nem tud kitalálni valamit, akkor végünk, mert egyikünk sem képes rá. Hosszan ültünk ott csendben, csak a Nikki kezében lévő üveg csilingelt

néha, ahogy a nyaka a pohár széléhez ért. Betty ugyanúgy nézett belénk, mint ahogy mi próbáltunk belelátni.

- Én nem ezt akartam – szólalt meg végül.

- Csak annyit kell mondanod, hogy nyírjuk ki, és mi megyünk, és kinyírjuk – mondta Nikki.

- Hadd mondjam végig – intette csendre Betty. – Nem ezt akartam. Isten látja a lelkem, hogy nem ezt akartam. Csak jól akartam élni. Szép vagyok, jár nekem ennyi nem? – mosolygott. – A francba! Igen, szeretek limuzinokban utazni és bérrepülőkön repülni! Szeretem a pénzt! Ki nem? Van köztetek, aki nem szereti a pénzt? Ismertek valakit, aki nem szereti a pénzt? – körbenézett rajtunk, mind hallgattunk. – Rögtön gondoltam. Megcsináltuk, nem? Megvolt a pénzünk. A limók, a repülők. Nem? Megcsináltuk! Mi csináltuk meg! Senki nem fogta a kezünket, vagy talán a tiéteket fogta valaki? Mert az enyémet senki. Senki nem sugdosott jó tanácsokat a fülembe, senki nem adott tippet, pedig néha hasznos lehetett volna. Nem így történt. Sokáig voltunk együtt az úton, ismertek engem. Tudjátok, hogy nem kamuzok. Nincsenek titkaim előttetek. Amióta az eszemet tudom, szépségversenyeken szerepelek. Nincs szakmám, nincsenek iskoláim, amit tudok, magamtól tudom, és lehet, hogy ez kevés, de ahhoz, hogy megszerezsem azt a rengeteg pénzt, elég volt. Nekem elég. Én ezzel beérem. És rólatok is tudom, hogy nektek sincs sokkal több. Én nem mondom, hogy ez az egyetlen esélyetek. Hogy járjatok tovább az utamon, amin eddig együtt jöttünk, mert lehet, hogy tévedek. Lehet, hogy akármi másban is sikeresek lehetnétek. De ne felejsétek

el, hogy ez már megvan. Ez már a tiétek, ebben benne vagytok – végignézett hármunkon. – Viszont tudom, hogy nekem ez az egyetlen esélyem. Én nem potyoghatok ki ebből a bizniszből. És én mindössze ennyit akartam. Egy esélyt. És látjátok, hogy boldogulok. Hogy boldogultam. De megváltoztak a dolgok. Én az esélyt akartam, nem egy pszichopátát, aki a nyomomban lohol.

- Intézzük el – mondta Nikki, és a borába kortyolt.
- Nem ölhetjük meg – válaszolt Betty.
- Megoldaná a gondjainkat – szólt közbe Lois.
- Akkor keverednénk csak igazán nagy szarba.
- Azt mondja, alig várja, hogy találkozzon veled – mondtam.

- Engem akar – Betty maga elé meredt.
- El kéne tűnnünk innen. Jó messzire.
- Ahol nem talál ránk – mondta Lois.
- Nem szeretem a bújócskát – mondta Nikki.
- Nem, azt én sem, de talán időt nyerhetnénk – válaszolta Betty.

- Időt, mire? – kérdeztem.
- Fel kell készülnöm a találkozásra.
- Egyáltalán nem kell vele találkoznod.
- Dehogynem.
- Félsz tőle, így nem fog menni.
- Újabban ennyire értesz az emberi lélekhez, hugica? De tudod mit? Igazad van. Félek tőle. Sosem féltem senkitől, de ez a liba kikészít. Tudjátok, hány órát aludtam tegnap? Nem? Elárulom. Egyet sem! Nullát! Zérót! Végig fenn voltam. És azelőtt? Ugyanaz. Csak gyógyszerekkel tudok lazítani. Sosem szedtem gyógyszereket, most meg ez.

- Biztos tehetünk valamit.
- Igen. Megvan az ellenszere. Megvan az altatóm. Tudjátok, mi az? Ha megszabadulok ettől a tyúktól. Hogyan? Nem, nem fogjuk megölni. Még csak megverni sem – itt a Suttonokra nézett, akik tanácstalanul pislogtak egymásra. – Le kell győznöm. Tisztán. A kifutón. Minden trükk nélkül. Minden csalás nélkül, minden erőszak nélkül. Minden okoskodás nélkül. Úgy kell játszanom, ahogy sikeressé váltam. Szépnek kell lennem. Szebbnek nála. A saját játékunkban győzött le minket, most én fogom legyőzni az ő saját játékában.
- Hogyan tervezed? – kérdezte Nikki.
- Ahogy mondtam. Semmi trükk. Csak ő és én. Ti kihagyjátok a következő versenyt. Ha engem akar, megkaphat egy éjszakára, amit nem felejt el soha.
- Biztos, hogy kihagysz minket? – kérdeztem.
- Biztos. Még sosem voltam ilyen biztos semmiben. Csak ő és én.
- Ez úgy hangzik, mint egy leszámolás – mosolyogtam.
- Ez nem csak úgy hangzik, kislány – mondta Nikki.
- Rohadtul igaz – tette hozzá Betty. – Ez lesz az én Fort Sumnerem. Itt vadászom le az én Billymet.
- Megijesztesz – mondtam.
- Remélem, nem csak téged – válaszolt Betty, és megsimogatta az arcom.
- Talán túl komolyan veszed ezt a dolgot.
- Túl komolyan? Hogyan kéne vennem? Az a ribanc megkeseríti az életem! És a tiéteket!
- Annyira nem is rossz talán.
- No, nézd csak – szólt közbe Nikki. – Valaki összelemelegedett a kis Sue Peggel.

- Nem melegedtünk össze. Csak túlságosan belehajszolod magad – fordultam Bettyhez. – Aggódok miattad.

- Aggódj inkább a kis barátnőd miatt – mondta Lois.

- Csitt, lányok! A mi kis hercegnőnk nem barátkozik össze az ellenséggel. Jól tudja, kik a barátai, kik a családja, nemigaz?

- Tudom. De az a lány... gyönyörű, Betty.

- És én talán nem vagyok az?

- A legszebb emberi teremtmény vagy, akivel életemben találkoztam.

- Szóval van esélyem ellene?

- Neked mindenki ellen van esélyed.

- Trükkök nélkül is?

- Trükkök nélkül is.

- Akkor ne aggódj, hugica. Egy hét múlva kutyabajom sem lesz, ahogy nektek sem, minden rendbe jön, és minden megy a maga útján tovább.

És valóban minden robogott a maga útján, feltartóztathatatlanul a gyászos végkifejlet felé.

Betty tudta, hogy nem kell meghívót küldenie Sue Pegnek, a lány ott lesz, bárhová megyünk is, szóval másnap egyszerűen felkerekedtünk Nevada felé. Betty nagy díszletet akart a nagy leszámoláshoz. Arra gondolt Las Vegas ideális lesz, csak azzal nem számolt, hogy a szerencsevadászokat és a játék junkiekat sokkal jobban érdeklik a zsetonok, mint a hús. Vegas nem rendezett szépségversenyeket. Betty eléggé kiborult, de nem engedték, hogy elhagyja magát. Reno felé fordítottuk a Lincoln orrát, és „a világ legnagyobb kisvárosa” tetszett

Bettynek, azt mondta, itt el tudná képzelni az utolsó felvonást. Sőt, itt meg is tudna halni.

Amikor ezt mondta, megborzongtam. Ez annyira nem vallott Bettyre. Sose beszélt a halálról. Túl szőke volt a témához, túl csinos. Azzal nyugtatgattam magam, hogy csak egy eltévedt gondolat volt.

Amíg a többiek a kaszinóban verték el a pénzüket, én a Silver Legacy Hotel harmincnyolcadik emeletén várakoztam, az orrom és az ujjaim a zöld ablakra tapadtak, tényleg elhittem, hogy kiszűrhatom a taxit, ami Sue Peget hozza, hogy észrevehetem a tömegben. Úgy figyeltem, mint egy mesterlövész, mint egy vadász, ami az állatra vár az itatónál. Nem tudom, mi volt a célom a figyellel. Figyelmeztetni Bettyt, ha Sue Peg ideér? Csak az lehetett, nem? Nem tudom. Talán látni akartam, hogy valóban megérkezik? Talán a versenyt vártam annyira, a nagy leszámolást, Betty Fort Sumnerjét, de ahhoz meg kellett érkeznie a kölyöknek is. Talán nyugodtabban feküdtem volna le, ha látom megérkezni, de nem ez történt.

Amikor a lányok és a bikáik feljöttek a kaszinóból, a hangoskodásuk felébresztett. Olyanok voltak, mint valami rikácsoló komancs horda, az ébredés zavarában azt hittem egy régi mozifilmbe keveredtem. Talán vissza tudtam volna aludni, ha Betty nem ugrik a hasamra lovagló ülésben, és nem kiabálja bele a fülembe, hogy: *Megérkezett!*

A kaszinóban futottak össze vele. A részeg Nikki le akarta támadni Rockerville miatt, de a többiek visszafogták. Betty azt mondta, ő és Sue Peg hosszan beszéltek, és hogy nem is olyan szép az a lány, nem is olyan szép, nem olyan szép, mint Betty. Éreztem a

lehelletén, és hallottam a hangján, hogy sokat ivott. Azt kérdezte, tényleg elhiszem, hogy le tudja győzni, *igaz?* Azt mondtam, igen, és közben nem tudtam eldönteni, hogy kacag vagy zokog, talán ő sem tudta eldönteni, ezért mind a kettőt csinálta egyszerre. Elkenődött a szemfesték, vérvörös rúzsfolatok mázolták az arcát, a könnyekkel higított rúzs először az én arcomra tapadt, aztán vissza az övére. Így kent össze, így kentük össze egymást, amíg a Suttonok pezsgővel locsolták be a falakat, és párnacsatát vívtak a játékteremben felszedett alakokkal. A lakosztály rövidesen tollba borult, és engem mélységes félelem töltött el. Sosem szerettem a madarakat. Mindig irtóztam a tapintásuktól. Sosem simogattam volna meg egyet sem, sosem értem volna hozzá egyhez sem, nem akartam érezni őket. És most ott voltak körülöttem és hozzámértek és beborítottak. Betty a lovaglópózból aludt el rajtam, de mire elcsendesedett, már én bömböltem, és azt kívántam, bár ne lennének ott az ikrek és a fiúik, és ne lenne ott Betty sem. És én sem.

Másnap Betty sokkal kiegyensúlyozottabbnak tűnt. Egész nap ruhákat próbáltunk. Olyan volt, mint az anyuka, aki a kislányát magával viszi, annak első bevásárló útjára. Tippeket adott, hogy mi áll jól nekem, mi hogy megy a hajamhoz, a szememhez, a bőrömhöz. A kiegészítőkről beszélt hosszan, és arról, hogy kedvence a bőr, és indiánként az enyém is az kéne legyen.

Az én véleményemet nem hallgatta meg, vagy szimpla hümmögéssel letudta. Élvezte a mentor szerepét. Azelőtt sosem engedte el magát annyira, hogy beleélje magát a példakép szerepébe, hogy tépje a száját, hogy kiselőadásokat tartson. Most viszont ömlött belőle a szó.

Csak párszázan gyűltek össze a Silver Legacy diplomataszintjén a versenyre. Az volt az érzésem, hogy azok jöttek el, akik akkor is eljöttek volna, ha kardnyelők vagyunk, vagy szakállas nők, törpék, békaemberek kopolyúval, azok jöttek el, akik végignézték már Amerika összes szörnyetegét és torzszülöttjét, és most jutottak el hozzánk.

Nehéznek éreztem magam. Lois és Nikki nem sűrűn szóltak hozzám, de meglepő módon egymást sem marogatták olyan intenzitással, ahogyan szokták. Lehet, hogy megéreztek az eltávolodásomat, lehet, hogy csak az éjszaka súlyát érezték, talán tudták, hogy Bettynek nyernie kell, különben a dolgok igazán rosszra fordulnak.

Betty remek formában volt, ragyogott, tündökölt. Mint egy angyal. A könnyeim úgy potyogtak, mint a záporosó, pedig akkor még csak a bevonulást tapsoltuk. A mosolyát őszintének éreztem, a szépségét igazinak, talán a legigazibb dolognak, amit valaha ismertem. Minden annyira természetesen jött neki, minden mozdulat, minden lélegzetvétel. Az Istálló húzóembere volt. A legszebb, a legértékesebb. Annyi pénzt csinálhatott volna, csak abból, hogy Renóban eladja az arcát egy kaszinónak, és reklámozza őket néhány szezonon át, hogy soha többet nem kellett volna dolgoznia, utaznia, küzdenie. De ő nemcsak a pénzt akarta, hanem le akarta győzni Sue Peget. És minden együtt volt a dologhoz.

Mégsem sikerült.

Talán százból csak egy napon győzhette volna le a lány, talán ezerből egy napon, de akkor Betty a legrosszabb napot fogta ki. Mindenét beletette a versenybe, és ennek elégnek kellett volna lenni egy Miss Worldhöz, de azon az éjszakán Renóban nem volt elég Sue Peg legyőzéséhez. Betty a második lett. Úgy sírt a színpadon, mint egy kislány. Amikor Sue Peg a kezét nyújtotta felé, ő egy hosszú másodpercig a szemébe nézett, majd átölelte.

Óriási tapsot kaptak, a diplomataszinten mindenki örjögött, rajtam is eluralkodott egyfajta ünnepélyes érzés. Az a fajta, amikor fair vesztet lát az ember, aki megbocsátja a másiknak, hogy az jobb nála, és közben valószínűleg meghasad a szíve.

Még Nikki is elmorzsolt egy könnycseppet.

Úgy tapsoltam, hogy már égtek a tenyereim, és közben arra gondoltam, hogy csak jó véget ér a dolog, ha nem is úgy, ahogy terveztük, és boldog voltam. Teljes, egész. Furcsa érzés. Olyan, ami csak az Országúton tört rám. Család. Otthon. Nem is tudom.

A dolgok mégsem értek jó véget. Betty mosolyogva jött le ugyan a színpadról, de az öltözőben szótlan volt, feldúlt, kapkodott, összedobálta a cuccait, és úgy viharzott el mellettünk, mintha ott sem lettünk volna. Összenéztünk, aztán rohantunk utána. A lakosztályban sem mukkant meg, belesöpört mindent a bőröndjébe, a londinerért sem csengetett, maga vonszolta ki a tekintélyes pakkot a liftig. A hallban értük utol, akkor már mi is felcuccolva. Befészkeltük magunkat mellé a limóba, ő meg intett a sofőrnek, hogy mehet. Megkérdeztem, hova megyünk, azt mondta, keresünk egy

nyugodt helyet, hogy megbeszéljük a továbbiakat.

Nem utaztunk háromnegyed órája, amikor Betty szólt a sofőrnek, hogy kanyarodjon le Fernleybe. A szimpatikus nevű Lazy Inn motel előtt parkoltunk, gondoltam Betty ki akarja pihenni a fáradalmakat, csak nem bírt egy városban maradni Sue Peggel. Ő ment előre, a pultnál egyágyas szobát kért, és az én nevemet adta meg. Nikki és Lois meglepetten néztek hol egymásra, hol ránk, de nem szóltak semmit. Betty felém fordult, és azt mondta, tudja, hogy nem akarok tovább velük tartani. Csodálkoztam, de azt mondtam, ha ő így látja jónak, akkor oké. *Így a legjobb*, mondta, a kezembe adta a szoba kulcsát, megpuszilt, és a kijárat felé indult. Az ikrek csak egy halk *pát* dobtak felém, aztán követték.

- Hidd el, ez nekem jobban fáj, mint neked, hugica – mondta Betty, amikor újra a bordáimba rúgott. Hangosan felnyögtem, és próbáltam az ágy felé kúszni. Nem hittem, hogy megbeszélhetjük a dolgot, és a bunyóból csak vesztésként keveredhettem ki, hiszen ők hárman voltak. Az egyetlen esélyem az ágy alatt hevert.

Miután a lányok odébbálltak, ronda vihar kerekedett. Be kellett zárnom az ablakokat, hogy a szoba ne teljen meg homokkal, pedig majd' megfulladtam a melegtől. Az örjögő szél csak néhány eltévedt esőcseppet hozott, azokat viszont olyan erővel csapta az ablaknak, mintha

valaki odakintről kocogtatná az üveget. A tévé szerint a vihar dél-kelet felé vonult. Mindenkit figyelmeztettek, hogy az ajtókat, ablakokat zárják be, ne üljenek autóba, és az ítéletidő elvonultáig csak akkor menjenek ki az utcára, ha feltétlenül szükséges. *Mintha Billy és bandája járná a környéket*, gondoltam. Nem sokkal később a tévé végleg elhallgatott, az antennákat rendesen összekócolhatta a szél, és amúgy igazából eleredt az eső.

Már besötétedett, amikor kopogtak az ajtón. A kémlelőn láttam, hogy Bettyék azok. Olyanok voltak, mint három csirke, amelyeket félkészén kivettek a leveses fazékból. A drága ruhájukból csöpögött a víz, a sminkjük elkenődött, a hajuk torzonborz, a szemfesték elfolyt, mintha fekete könnyeket sírtak volna. És nem látszottak vidámnak. Beeresztettem őket.

- Valami baj van? – kérdeztem, amikor Lois behajtotta maga mögött az ajtót.

- A Pokol Renóba költözött, kislány. Szerinted baj van? – kérdezett vissza Betty.

- Szárítkozzatok meg. Hozok törölközőt – mondtam, és elindultam a fürdő felé. Lois megfogta a karom.

- Most egy kicsit itt van rád szükségünk – mondta Betty.

- Bizony – helyeselt Nikki.

- Ronda egy vihar – kezdtem.

- Épp most csináltunk ki egy zsarut – mondta Betty.

- Hogy?

- Kinyújtóztattunk egy fakabátot – mondta Nikki.

- Néhány mérföldre innen. A sivatagban – folytatta Betty.

- Dehogyan csináltatok ilyet.

- Meg kell húznunk magunkat valahol, amíg a vihar elvonul.

- Dehogy öltétetek meg...

- Levillogott minket a rohadék – mondta Lois.

- Szerinted az normális, ha egy ilyen kibaszott nagy viharban levillog egy járőr? – kérdezte Betty.

- Mondd, hogy csak vicceltek, jó?

- A sivatag közepén.

- Nem tudom, ő mennyire találta viccesnek. Eléggé halottnak látszott – vette át a szót Nikki.

- Magának kereste a bajt – mondta Lois.

- A PICSÁBA! MONDJÁTOK MÁR VÉGRE, HOGY AZ EGÉSZ CSAK EGY KIKÚRT VICC! NEM ÖLHETTETEK MEG EGY EMBERT! NEM ÖLHETTETEK MEG EGY RENDŐRT!

- Attól félek, nem mondhatom ezt, hugi. Hacsak nem akarod, hogy hazudjak neked – mondta Betty.

- Levillogott a rohadék – dűnnyögte Nikki.

- És azért ölsz meg valakit, mert levillog? – fordultam felé.

- Ez nem normális, hugi, érted, nem normális, hogy a sivatag közepén, ebben a kibaszott nagy viharban levillognak! Ez nem normális! – mondta Betty.

- Krisztusom! Mit mondott, mit akar?

- Nem kérdeztük, mi a baja. Nikki keresztül lőtte.

Ahogy ezt kimondta, rám tört az a világmegfordulós érzés. Egy pillanatra nem tudtam eldönteni, hogy ébren vagyok-e, vagy álmodok.

- Mi van?

- Nikki lelőtte a negyvenötösével.

- Nikkinek van egy negyvenötöse? – meg sem lepődtem igazán.

Nem válaszoltak.

- Mind megőrültetek – mondtam.

- Nemcsak mi. Láttad, mi megy Renóban? – kérdezte Lois.

- Mindenkit megzakkantott a vihar – mondta Nikki.

- Mit gondolsz, itt maradhatnánk, amíg elül? – kérdezte Betty.

- Nem – mondtam.

A csend csak egy pillanatig tartott, de mindannyiunknak a velejéig hatolt.

- Mi?

- Ti szaros picsák meg sem kérdeztétek, hogy mi akar.

- Hé – kezdte Lois.

- Lehet, csak az érdekelte, hogy minden rendben van-e? Hogy szükségetek van-e segítségre ebben a kurva viharban. De nem kérdeztétek meg, hanem megöltétek...

Betty szóltalanul nézett rám.

- Nem akarom, hogy itt legyetek.

- Mondd meg nekem, hugica, tárcsáztad ma már a csodatévő 911-es számot? – kérdezte Nikki.

- Hogy?

- Tudod, a számot, amit akkor hívsz, ha rossz emberekkel akarsz kicseszni.

Vádló tekintettel várták a választ. Betty behajolt a látómezőmbé.

- Válaszolj! Beszéltél a Nagy Kék Főnökkel?

Néhány másodpercig farkasszemet néztünk.

- Azt hiszem, mennetek kell – mondtam. Lois és Nikki már ott álltak a két oldalamon, Betty pedig közelebb hajolt.

- És ha megyünk, vajon felhívod azt a számot? – kérdezte Lois.

- Mi vagyunk azok. Nem ismersz meg? Mi vagyunk!
Az Istálló! Nővérek. A családod – vette át a szót Betty.

- Fogalmam sincs, kik vagytok – mondtam.

- Ez nagyon fáj, hugi.

- Kérlek, menjetek el. Most.

- Nem küldhetsz el minket – mondta Betty.

- Nem emlékszel? Te magad mondtad, hogy így a legjobb mindenkinek. Nem én küldtelek el. Te hagytál itt. Ti hagyatok itt.

- Én...?

- És ez egyáltalán nem baj. Azzal vádolsz, hogy rátok küldtem a rendőrséget? Miért tettem volna? Ugyanúgy benne voltam a buliban, ahogy ti. Megúsztuk és kész. Én nem foglalkozom többet az Istálló dolgaival.

- Nem foglalkozol velük?

- Nem! Vége van, Betty.

- Vége?

- Igen. Te magad mondtad. Így a legjobb.

Egy ideig nézett, azután jéghideg hangon megszólalt:

- Tényleg ilyen gyorsan elfelejtetted az arcunkat?

- Most öltetek meg egy rendőrt. Jobb, ha nem emlékszem rátok.

Ismét hallgatott, és csak fürkészett a tekintetével. Végül azt mondta:

- Ha valóban így van, engedd meg, hogy bemutassam Nikkit. Nikki, kérlek – a Sutton lány felé fordult, az meg előhúzta a kabátja alól a negyvenötöst, és egyenesen a két szemem közé célzott. Újabb világmegfordulós érzés, nem hinném, hogy három percen belül kettő annyira egészséges lenne.

- Ma már csináltatok egy nagy hülyeséget – mondtam, és elkezdtem hátrálni. – Menjetek! Nem hívom a rendőrséget, ahogy nem hívtam eddig sem.

- Nem tudok megbízni benned, hugica. Ha őt is elfelejtetted volna, ez itt Lois – Betty hanyagul a másik lány felé intett, aki elém lépett, és gyomorszájon vágott. Összerogytam. Aztán kezdődött a buli.

Belekapaszkodtam a lepedőbe, hogy közelebb húzzam magam az ágyhoz, de csak magamra rántottam. *Bújócskázunk?*, kérdezte Betty, és felemelte a lepedő egyik szélét, hogy bekukucskáljon. *Nézzétek lányok, milyen édes kis szellemet fogtunk*, mondta, *milyen szép a pofikája, kár, hogy most nagyon elcsúfítjuk*. Ne, csak ennyit tudtam kinyögni, mielőtt Betty újra rám ejtette a lepedőt, aztán azt éreztem, hogy sok-sok láb tapos rajtam, ők meg nevettek. Embriópózba gömbölyödtem, és elsírtam magam. A vérem sós volt, ahogy a könnyeim. Egy pillanatra annyira csábítónak tűnt a lehetőség, hogy csak elengedem magam, és hagyom, hogy az eszméletlenségbe, vagy akár a halálba rugdossanak. Aztán mégis győzött a düh. Meg az átkozott túlélési ösztön.

Amikor elfoglaltam a szobát, arra gondoltam egyáltalán nem fogok sietni azzal, hogy lelépjek Fernleyből. A Lazy Inn tetszett. Puritán volt, de kényelmes. Pont megfelelt arra, hogy kipihenjem az utóbbi ócska heteket. Úgy terveztem, két-három napot maradok. Amikor a vihar rákezdett, arra gondoltam, lazításból egy hetet is megbírok. A jókora ágyra dobtam az egyik bőröndömet, és elkezdtem kipakolni a ruháimat, ne gyűrődjenek, ha

nem muszáj. Minden ruhát kihajtogattam és vállfán akasztottam a szekrénybe. Jó kis elfoglaltságnak bizonyult. Lekötött. És a felszín alatt nagyon szabadnak éreztem magam. Épp azon gondolkoztam, nem szabadna így éreznem, amikor meghallottam a koppanást. Először nem tudtam, mi keveredhetett a ruháim közé, ami ekkorát szólhat a padlón. Gyorsan végigpörgettem magamban mindent, amit a bőröndbe pakoltam. Persze. Az apám kése. A jó öreg Quetzalcoatl. Lenéztem, nem láttam sehol, biztos bepattant az ágy alá. Szerencse, hogy nem állt bele a lábamba. Nem akartam letenni a ruhát a kezemből, gondoltam elpakolom, a kés ráér utána is. Aztán a kés elfelejtődött.

Lois és Nikki nevetésétől zengett a szoba, de Bettyt nem hallottam. A kezem kidugtam a lepedő alól, nyújtózkodtam, tapogatóztam, de nem találtam semmit. Előrébb vonszoltam magam néhány centivel, közben fel kellett adnom az embriópózt, úgyhogy a rúgások sokkal tisztábban értek. Minden porcikám kegyelemért kiáltott. Az ágy alatt tapogattam a szőnyeget. Valami ragacsosba nyúltam. Egy rúgás az álkapcsomon talált el, mintha a fogamtól az agyamig megnyílt volna a fejem, ahogy rengéskor a Föld. Egy pillanatra nem éreztem a kezem. Tapogatóztam tovább. Semmi. Amikor már rákészültem, hogy megint előrébb rúgjam magam, hirtelen hideget éreztem a tenyerem alatt. Tisztán éreztem az ismerős dombormintát. A Szárnyaskígyó.

Lois akkor kérdezte meg nevetve, hogy az ágy alatt lakó szörnyet próbálom-e előrángatni, hogy segítsen. Nem is tudta, milyen igaza van. Megmarkoltam apám kését, és teljes erőből kidőftem jobbra. A mozdulat

gyorsan megtört. A penge hangos reccsenéssel szaladt bele valamibe. Lois felsikoltott, tompa puffanást hallottam. Elrántottam a lepedőt a szemem elől. Lois mellettem ült a padlón, és hol nyögve, hol sikongatva markolta vérző combját.

Betty és Nikki elhűlten nézték Loist, és értetlenül néztek rám. Aztán Nikki rámfogta a kezében lobogtatott pisztolyt. Kirúgtam a lábát, az oldalára esett. A negyvenötös nagyot koppant a padlón. Betty a fegyver után kapott, én felé vágtam a késsel. Vékony vércsík szaladt végig a csuklóján. A pisztolyt berúgtam egy szekrény alá. Nikki felém mozdult, de mellbe rúgtam. Lois ültében tarkón vágott. Hátrakönyököltem. Felnyögött, tudtam, hogy az orrát találtam telibe. Betty felém rúgott, de elkaptam a lábát, és megrántottam. Átesett rajtam, egyenesen Loisra.

Mind a padlón voltak, ha létezett alkalmas pillanat a menekülésre, akkor ez volt az. Az ágyba kapaszkodva feltápászkodtam. Az ajtó felé akartam mozdulni, de a lábak nem engedelmeskedtek. Összerogytam. Csak most éreztem meg a homlokomra kiült verejték hidegét. Újra feltornáztam magam, de amikor az ajtó felé léptem volna, négykézlábra zuhantam. Arra gondoltam, akkor így vonszolom magam tovább, Floridáig ha kell.

A reccsenés a gerincemből indult, és végigszaladt lefelé a medencémen, a lábaimon, felfelé a karjaimon, a koponyámon, és azt hittem, szétrobbantja a fogaimat. Betty ugrott térdrel a hátamra. Úgy omlottam a padlóra, mint egy aláaknázott lebontásra váró ház. Még hallottam, ahogy Nikki azt kérdezi sűrű egymásutánban: *hol van a stukker, hol van a stukker*, azután minden elsötétedett.

Amikor kinyitottam a szemem, a vihar által hátrahagyott szürke eget láttam, a távolban pedig a hegyeket és a sivatagot. Pirkadt. Éreztem az alvadt vér ragacsát a hajamban, a sósát a számon, és izzadság szagát éreztem és vizeletét. Kezem, lábam nem tudtam mozgatni, fejem hátracsuklott. Amikor megpróbáltam mozdítani, sajgó fájdalom robbant az agyamba. Mindenem lüktetett, nyilallt, fájtam.

- Az arcod nem is csúfítottuk el annyira – hallottam Betty hangját. Mintha alólam szólt volna. *Talán a pokolból beszélsz*, gondoltam, és a kín ellenére a hang irányába mozdítottam a fejem.

Betty egy sziklán ült, alattam. Valójában én voltam magasan, mintha kilátóban lennék, vagy egy létrán.

Vagy egy kereszten.

A fejem kitisztította az iszonyat, lenéztem a lábaimra, apám kését verték át a bokáimon. Aztán jobb és baloldalra kaptam a tekintetem, és láttam a csuklóimból meredező szögeket. A hátamban és a fenekemben éreztem a keresztfa szálkáit, a fejemen pedig fém hidegségét. Tudtam, hogy nem töviskoszorú.

- Mindig erre vágytál, nemigaz? – kérdezte Betty, és felém bökött. – Mindig az aranykoronát akartad.

Nem tudtam válaszolni, a fájdalom ismét végigrohant a gerincemen, a tarkómon, és a fejem lenyaklott. Csak annyira tudtam fenntartani, hogy a szemem sarkából lássam Bettyt.

- Folyik a nyálad, hugica.

Csak néztem, ahogy mosolyog, és éreztem, ahogy a nyál a mellkasomra csöpög.

- Hát most megvan a koronád. A legszebb, amit valaha nyertem. Pedig rossz kislány voltál, sokat hisztiztél, és még be is pisiltél.

Elhallgatott.

- Búcsúajándék.

Csend.

- A lányok azt mondták, öljünk meg, és ássunk el a sivatagban, de én azt mondtam: *Nem ölhetjük meg. Nem ölhetünk meg egy királynőt. Nem ilyen méltatlan módon.* Szóval ezt találtam ki. Amikor a legutóbb valakit így öltek meg, abból nagy sztár lett. Szupersztár. Talán neked is sikerül.

Szünetet tartott, nem hinném, hogy választ várt. Aztán felállt a sziklájáról, közelebb lépett a kereszthez, és végigmért.

- Nem találkozunk többet.

A hangja szelíd volt. Megfordult, és elindult egy távoli fényszóró irányába. *Úgy legyen*, gondoltam, és néztem, ahogy végül eléri a kocsit, hallottam az ajtócsapódást, fordult a kulcs, bőgött a motor, és Nevada csikorgott a gumik alatt.

A nyugdíjas otthon nem is olyan rossz. Óvnak a hidegtől, a túlzott melegtől, etetnek, jól tartanak.

A kórház és a diliház nehezebben viseltem.

Amikor leszedtek a keresztről, nem voltam több egy nyüsítő csivavánál. Nem tudom, hány napig lógtam ott, az eszmélet határán, hol erre billentem, hol arra, néha

felijedtem, és azt hittem a Nap kiégeti a szemeimet a szemhéjaimon át. Olyan szorosan zártam le őket, amennyire tudtam, és a fájdalomtól ismét elveszítettem az eszméletem.

Egy összetekeredett kis lényt raktak be a mentőautóba. Úgy nyugtatgattak, mint egy kóbor kutyát, és én mindent értettem, de amikor megkérdezték, hogy értem-e, amit beszélnek, nem reagáltam, nem válaszoltam.

A vegasi Sunrise Kórházban szakadt fel belőlem a sírás. Először jó jelnek vélték, de amikor nem maradt abba egy héten keresztül, gyorsan átszállítottak a Szent Anna elmegyógyba. Pénz és tb kártya vagy bármilyen papír nélkül úgysem tudtak velem mit kezdeni, és fogadok, hogy fellélegeztek, amikor végre a kórház falain kívül tudtak. Csak sejtéseim vannak, a folyamatos cirkusszal hány ember életét keserítettem meg.

Blöffölni akartam, amikor azt mondtam Bettynek, hogy az ítéletidő miatt cirkálhatott az a járőr a sivatagban, de végülis igazam volt. Ahogy a vihar igazán nekikezdett, megtépte az első háztetőket, és megborított egy-két giganonreklámot, a pánik eluralkodott Renón. Az áramellátás kimaradozása hosszú másodpercekre vak sötétségbe borította a várost. A fifikásabb kóklerek megtömték a zsebüket zsetonnal, úgy távoztak a kaszinókból. A dühösebbek összetörtek néhány félkarút. Az üzletek kirakatainak csörömpölése és a vihar üvöltése úgy küzdöttek egymással az utcákon, mint két zsíros bírkózó. A kaszinók tulajdonosai Nevada összes rendőrsét riadóztatták. Reno kéken villogott. A városban zsebmetszőket, garázdákat és betörőket

kergettek, a sivatagban autótolvajokat üldöztek. Talán így botlott a szerencsétlenül járt rendőr a lányokba.

Nem ő volt az egyetlen fakabát, aki ráfaragott a viharra. Harmadnap az újságok a kilencvenes évek legszörnyűbb vérengzésének nevezték egy Új-Mexikóban lezajlott tűzpárbajt, amelyben tíz rendőr hagyta ott fogát. Ez a mészárlás volt az oka, hogy nem kerülhettem címlapra a keresztre feszítetésemmel. Pedig az utolsó esélyem volt. Fortuna egy ribanc. Főleg hazai pályán.

Az elmeegógyintézet rázósabb volt a kórháznál. Nem voltam örült, és nem állt szándékomban azzá válni, azonban egy pár lecsonkolt láb és két mindörökre hasznavehetetlenségbe torzult, karomszerű kéz néha a legrosszabbat hozza ki az emberből. Hisztis voltam ök meg türelmetlenek. Nem voltam a kedvencük, és csak mélyítette a problémát, hogy senki sem tudott rólam semmit. Mi a nevem, hol a lakóhelyem, kik a rokonaim, semmit. Én meg nem árultam el. Bizalmatlanok voltak, és nyugnek éreztek a nyakukon. Nem mondhatnám, hogy mindenben a kedvemet keresték. Szóval ronda dolgok történtek, de legalább volt tévé. Igaz, hogy állandó motyogás, sírdogálás vagy dühkitörések háttérzajában néztem, de legalább nézhettem. Rengeteg csatornán szörfölhettem, még akkor is, ha a Szent Annában a legolcsóbb csomagra fizettek elő. Rengeteg órán keresztül bámultam a képernyőt, és úgy szereztem töméntelen haszontalan tudást, hogy észre sem vettem. Megtanultam, hogyan barkácsoljak magamnak kisasztalt, de nem voltak kezeim, hogy meg is tudjam csinálni, megtanultam a tai-chi alapvető mozzanatait, de nem volt lábam, amin eltáncolhattam volna azokat, befutott

szerzők, hosszú hónapok alatt megtanítottak az írás csínjára-bínjára, de nem volt meg a szívem ahhoz, hogy megír hassak egy könyvet.

Szóval szájjal kezdtem képeket festeni. Többnyire tájképeket, többnyire sivatagot, de egyszer vagy kétszer a poklot is. Lábbal és szájjal festő művészek képeivel együtt az enyéme is bekerültek katalógusokba, és csináltam némi pénzt, amiből csak annyit kellett leadóznom az ápolóknak, amennyit méltányosnak tartottak, amiért elintézték a katalógusba kerülésemet. Különben is, *tartoztam nekik, amiért cserélgették a pelenkámat*. Jó adag meló volt, hogy nekem is maradjon valami. Szóval festettem és tévéztem és festettem és tévéztem.

Bettyt is a tévében láttam újra. Először egy észak-karolinai, szépségápolási cikket értékesítő cég reklámjában. Szép volt, de én csak úgy tudtam ránézni, mint a nőre, aki a keresztem alatt üldögélt. Nem gyűlöltem, nem ijedtem meg, amikor megláttam, és nem jelentettem fel. Túl sok mindenem nem változtathattam volna. Hagytam, hogy élje az életét.

Amikor évek múlva, másodszor láttam, a Miss World előgáláján nyilatkozott. A versenyt Vegasban rendezték, utáltam az érzést, hogy egy városban vagyunk. A riporter tisztában volt vele, hogy Betty a titkos favorit, tudott a rengeteg megnyert versenyről, és nem lehetett nem észrevenni a rajongást a hangjában. Végignéztam a gálát, kíváncsi voltam, Sue Peg is részt vesz-e a versenyben, de nem hallottam a nevét. Betty több plasztikai műtéten is átesett, ahogy a képernyőről meg tudtam állapítani, és a változások mind-mind csak növelték a szépségét.

Látszott, hogy most ott van, ahová mindig vágyott, most valóban a mennyországba léphet.

De majdnem a pokolra került.

Sima autóbaleset. A limuzin egy busszal ütközött, majd néhány autó még beleszaladt, több járókelőt is elsodortak. Mindez az intézettől néhány saroknyira történt, az Északi Főút és a Stewart Avenue találkozásánál. A csattanást tisztán hallottuk a tévészobában. A dilinyósok szertefutottak vagy a fülükre szorították a kezüket. Az első robajnál arra gondoltam, csak egy kis tűzijáték, nem ritkaság erre felé, de a fémes csattanások és a sikolyok gyorsan elárulták, hogy baleset történt.

Este benne volt a hírekben. A tragédiában egy járókelő, a limó sofőrje és a limó két utasa életüket veszítették, túlélte azonban a limuzin harmadik utasa a Miss World jelölt, Elizabeth Forthworth.

Betty nem vehetett részt a versenyen. Szinte már a mentőautóban elkezdték amputálni a lábait. Nem sok esélyt adtak neki, de ő sosem arról volt híres, hogy feladja.

Amíg kritikus volt az állapota közölték róla a legújabb fejleményeket, de ahogy felépült, a hírekből is kimaradt. Azután nem láttam többet, pedig lehúztam néhány évtizedet a tévészobában. Azt mondták Vegasban maradt, nade kik mondták? Vagy a félnótások, vagy az ápolók, akik nem érezték jól magukat, ha nem csesztek ki valahogy a betegekkel. Persze ez a sztori szempontjából nem fontos.

Ami fontos, hogy ötvenegy évesen végre normálisnak találtak, vagy csak ártalmatlannak, vagy megunták, hogy a diliház és az állam pénzén éldegélek, ki tudja, szóval tavaly átkerülhettem egy idősek otthonába, amit fizetni tudtam magamnak, a kaszinóktól pár kilométerre.

A szobám kényelmes és meleg, kicsi ugyan, de otthonos. Ilyennek kellett volna lenni a legelején, nem? Akkor minden másképp sül el. A végén mi értelme? Jólesőn süppedek a fotelomba, és figyelem, ahogy az autók elhajtanak az otthon előtt. Akik vezetik őket, talán ugyanúgy hallják az Országút hívását, mint én annak idején. Már el is felejtettem, hogy hangzott.

Öreg vagyok.

Most már minden ízemben érzem, nem csak a csonka végtagjaimba. Ha rájuk nézek, már nem is tűnnek annyira taszítónak. Egy öregember elsorvadt nyúlványai. Mintha természetesen görbült volna el minden a végeken.

Egy Pajero áll meg az otthon előtt. Magas férfi száll ki belőle, hallom a bejáratú ajtó tompa puffanását, a főorvos siet a jövevények elé. A magas férfi kivesz valamit a csomagtartóból, mi lehet az, már látom, egy kerekesszékek. A levegőben széthajtja, leteszi a földre, kicsit ránehezkedik, próbálgatja, stabil-e. Aztán kinyitja a Pajero hátsó ajtaját, és eltűnik benne derékig. Amikor újra előbukkan, egy korombeli nőt emel ki a kocsiból, a karjai a nő hóna alatt. A kerekesszékekbe teszi. A nő mindkét lábát amputálták, a lefittyedő nadrágszárakat a magas férfi egy pokróccal takarja le. Még emlékszem, amikor engem is emelgetni kellett. És keserves fél

évembe került, amíg megtanultam csuklóval hajtani a széket. A főorvos kezét fog a nővel, egy fejbiccentés a férfinak, és mindhárman elindulnak a bejárat felé. Az orvos előre siet, hogy kinyissa az ajtót. Én gyakorlott mozdulatokkal átemelem magam a saját kerekesszékeembe, és kigurulok a nappaliba.

Amikor meglát, rögtön felismer, ahogy én is felismertem. Megkéri a doktort és a magas férfit, hogy hagyjanak magunkra minket. *Minden rendben lesz?*, kérdezi a férfi, ő pedig biccent, *nyugi*, aztán a doktor és a kísérő távoznak.

A nappaliban állnak a székeink, egymással szemben. Csak ketten vagyunk. A nagy csendben néha felhangzik valamelyik fáradt tüdő sípolása.

- Bernard jó fiú, de már unatkoztam otthon – mondja Betty. – Ha elveszíted a lábad, nem sűrűn jönnek hozzád vendégségbe. Talán ha beszereznék egy rulett asztalt...

Nem veszem a poént. Az átoperált állat figyelem, és arra a következtetésre jutok, hogy nekem az eredeti jobban tetszett.

- Jól vagy? – kérdezi sokkal komolyabban.

Nem válaszolok. Arra gondolok, mekkora szerencse, hogy a rendőrség bizonyítékként lefoglalta apám kését. Aztán arra, hogy a kacska kezeimmel úgysem tudnám használni.

- Fogalmam sem volt, hogy itt talállak – folytatja. – Úgy értem, tudtam, hogy túlélted, csak...

Szünetet tart. A takarójára nézek, ami alatt a combjainak kellene lenni, de nem dudorodik ott semmi.

- Szörnyű lehetett – bólogat, és vár valamiféle reakciót, de én a saját lábaimra nézek. Engem a sípcsontnál amputáltak, és talán egyszer összegyűlik annyi pénzem, hogy megengedhessek magamnak egy lábszárprotézist, ő viszont soha nem fog újra járni.

- A bocsánatkérés álszent szarságnak tűnne, ezért megspórolom neked is, magamnak is.

Megint szünetet tart.

- Semmi értelme nem volt annak, amit tettünk veled. Talán azért kellett így megfizetnünk.

Elgondolkozik, én pedig a tetovált szemöldökét nézem, és arra gondolok, fiatalon szexi lehetett, de így, öregén egy ilyen szemöldök annyira kétségbeesettnek tűnik.

- Szörnyetegek voltunk. Főleg én. Akkoriban eléggé az agyamra ment az egész dolog, amit csináltunk. Tudod, miről beszélek. Amikor még szépek voltunk. Vagy inkább egészek.

Keserű mosolyt nyom el, azt hiszem sírni fog, de mégsem, csak előbányász egy doboz Camelt a zsebéből, megkínál engem is, de én nem mozdulok, nem szólok meg, szóval egyszerűen meggyújt egy szálat magának.

- Megöltük azt a zsarut, és majdnem téged is. Miért? Talán csak a homokviharból akart kivezetni minket. Talán te is csak az ép eszünkre akartál vigyázni. Totál félreértettem az egészet. Tényleg elhittem azt, hogy mind Sue Peg pártján álltok, hogy mind ellenem vagytok, hogy egyedül maradtam. A világ ellen. Mekkora piccsa voltam!

Mélyen leszívja a füstöt, és karikákat próbál fújni, de a legjobban sikerültek is szabálytalanok, és gyorsan eloszanak a levegőben. Az ajkait nézem, ha jól látom azokat is felfújatta. Nem nagyon, kicsit. Jól állhatott neki annak idején.

- Sue Peg sem úszta meg, de őt legalább nem próbáltuk megölni. Vagy lehet, hogy megpróbáltuk, csak sosem sikerült. Nem tudom, nem emlékszem, folyton részeg voltam, vagy be voltam szívva. Sokáig követett minket. Csakhogy már a piát sem bírta, amikor meg belefolyt a drogokba, hamar az intenzíven találta magát. Lemaradozott, és egyre ritkábban jelentkezett a versenyekre, aztán soha többet nem láttuk.

Megáll egy másodpercre.

- Keresztre feszítettelek, és itt sztorizok neked. Ne haragudj.

Odakint egy szélharang csilingel. Úgy ülünk azokban az átkozott székekben, ahogy Billy, a kölyök és Pat Garrett állhattak volna egymással szemben Fort Sumner főutcáján, ha Garrett nem lesből lövi le a kölyköt. Látom Bettyn, hogy lassan kifogy a mondanivalóból. Egyre kevésbé találja a szavakat.

- Fogalmam sincs, hogy érezhetted magad.

Hiába néz rám, tőlem semmi biztatást nem kap. Semmi megértést. Annyira fürkészi az arcom, szinte letapogatja, de hiába. Olyan hideg vagyok, hogy megborzonganék, ha megengedhetném magamnak ezt a luxust, de most nem mozdulhatok.

- Nem tudtam, és nem érdekelt. Az akkor már a te életed volt, vagy halálod, én éltem a sajátomat. A világ tetején elég nehéz odafigyelni másokra – elmosolyodik. – A lábaid elvesztése meglehetősen szerénnyé tud tenni. Persze, ezt jónak magyarázom.

A lábaimra néz, aztán újra a szemembe.

- Sokat gondoltam rád.

Aha.

- Hogy talán nem így kellett volna végződnie.

Talán nem.

Sokáig bámuljuk egymást. Most már tényleg kifogyott a szavakból. Most már tényleg szüksége van a segítségemre, de én hallgatok. Sajnálom, Betty, csak magadra számíthatsz.

A szemeit nézem, látom a hajszálnyi vérereket. A haját nézem, a tetőn még szőke, de a töveknél kopik ki, őszül. Az arcát nézem, a nyakát nézem, a bőr lassan enged.

Gyakorlott, mégis szögletes mozdulatokkal megfordítja a székét, és nehézkesen az ajtó irányába hajtja.

- Mintha azt mondtad volna, hogy nem találkozunk többet – szólok utána. Megállítja a székét, visszanéz. Fürkész tekintettel figyel, én pedig megpróbálok semmilyen érzelmet nem elárulni. Nem tudom, mennyi ideig nézünk farkasszemet, lehet öt másodperc, egy perc, egy óra, végül lesüti a szemét.

- Hazug ribanc – mondom, mire újra rámnéz. Csak egy pillanat a néma csend, aztán mindketten felnevetünk, ő az ő kerek székében, én az enyémben.

A zajunk kitölti a nappalit. Hörgősen nevet. Gondolom, a Camel teszi. Ezen még jobban felvihogok. Egyenesen a szemembe néz, sikít a röhögéstől. Rámutatok. Visszamutat. A széke karfáját markolássza, előredől, úgy nevet. Lassan belefájdul a fejem, de nem tudom abbahagyni. Néha a kacaj vigyorra szelődül, de elég egy pillantás a másakra, és ugyanazzal a lendülettel gurgulázunk tovább.

Két vén szipirtyó, egy Istálló.

Melyikünk Miss Nyomorék?

És ki a második?

Nevetésünk, mint Billy és Garrett lövései.

Kid Detroit: Királynők istállója
ponyva
Magánkiadás
2007. Budapest

All rights reserved

ISBN 978-963-06-4141-8

"Egy Tijuana ribanc voltam.
Vagy Miss Wisconsin?
Talán mindkettő.
A Tijuana rész biztos,
ahogy az is, hogy Miss
sokféle minden más is
voltam. Ebből éltem.
Szépségversenyeket nyertem."

Ha négy nő összedugja a fejét,
akkor gáz lesz. Főleg, ha négy
eszélős cafkáról van szó. A történet
főhőse egy szegénynegyedből kisza-
kadt chica, aki a fejébe veszi, hogy
szépségversenyekből fog megélni.
Csak kevés időbe telik, amíg csat-
lakoznak hozzá az erőszakos
Sutton ikrek és a díva, Betty Starr.
Vajon meddig bírják egymást?
Végig ott lebeg a kérdés, miközben
úthenger módjára rombolnak végig
Amerikán. A pezsgő folyik, a cson-
tok törnek, és az Országút dalol
tovább. Talán Te is meghallod.